

**MÓN QUÀ CỦA
POTTERMORE**

TRUYỆN NGẮN TỪ

HOGWARTS

**VỀ CHỦ NGHĨA ANH HÙNG,
GIAN NAN VẬT VÁ**

VÀ NHỮNG THÚ VUI NGUY HIỂM

J.K. ROWLING

HỌC VIỆN PHÁP THUẬT VÀ MA THUẬT HOGWARTS VIỆT NAM biên dịch chính

LÊ HƯƠNG GIANG thiết kế và biên dịch khác

HỌC VIỆN PHÁP THUẬT VÀ MA THUẬT HOGWARTS VIỆT NAM biên dịch chính

LÊ HƯƠNG GIANG thiết kế và biên dịch khác

HỌC VIỆN PHÁP THUẬT VÀ MA THUẬT HOGWARTS VIỆT NAM biên dịch chính

LÊ HƯƠNG GIANG thiết kế và biên dịch khác

MÓN QUÀ CỦA POTTERMORE

MÓN QUÀ CỦA POTTERMORE

VỀ CHỦ NGHĨA ANH HÙNG,

GIAN NAN VẮT VẢ

VỀ CHỦ NGHĨA ANH HÙNG,

GIAN NAN VẮT VẢ

**VÀ NHỮNG THỨ VUI NGUY
HIỂM**

**VÀ NHỮNG THỨ VUI NGUY
HIỂM**

J.K. ROWLING

J.K. ROWLING

HOGWARTS

HOGWARTS

TRUYỆN NGẮN TỪ

TRUYỆN NGẮN TỪ

MÓN QUÀ CỦA POTTERMORE

TRUYỆN NGẮN TỪ

HOGWARTS

VỀ CHỦ NGHĨA ANH HÙNG,

GIAN NAN VẮT VÀ

VÀ NHỮNG THỨ VUI NGUY HIỂM

J.K. ROWLING

HỌC VIỆN PHÁP THUẬT VÀ MA THUẬT HOGWARTS VIỆT NAM biên dịch chính

LÊ HƯƠNG GIANG thiết kế và biên dịch khác

Pottermore™

from J.K. Rowling

**Trung tâm Kỹ thuật số của
Thế giới Pháp thuật J.K. Rowling**

www.pottermore.com

MỤC LỤC

CHƯƠNG 1: MINERVA MCGONAGALL

HOÁ THÚ SƯ

CHƯƠNG 2: REMUS LUPIN

NGƯỜI SÓI

CHƯƠNG 3: SYBILL TRELAWNEY

BÓI TÊN

CHƯƠNG 4: SILVANUS KETTLEBURN

VÀI LỜI TỪ NHÀ BIÊN TẬP POTTERMORE:

Thế giới phù thủy có thể là một nơi tối tăm và nguy hiểm. Có những phép thuật có thể giết chết bạn trong sáu khắc, các loại thuốc có thể cướp đi mạng sống một người có ý chí tự do và những con thú huyền bí có thể xé xác ngay cả những tay thuật sĩ dũng cảm. Đó là ý chí gan dạ đã làm cho chủ nghĩa anh hùng càng trở nên mạnh mẽ hơn và cần thiết hơn.

Có một cây đũa phép trong tay có thể tạo ra sự can đảm, nhưng phép thuật không phải là điều duy nhất mà bạn cần có trong thế giới phù thủy - vốn cố hữu đã tạo nên lòng dũng cảm. Trong bộ sưu tập của J.K. Rowling, bạn sẽ đọc về tình yêu, sự đau buồn và phẩm giá lâu dài của Minerva McGonagall, số phận bi thảm của Remus Lupin, hành vi liều lĩnh của Silvanus Kettleburn, và nhiều thứ khác nữa.

CHƯƠNG 1: MINERVA MCGONAGALL

Minerva McGonagall có rất nhiều phẩm giá: phù thủy có năng khiếu, giáo sư nghiêm khắc của Hogwarts, người đam mê Quidditch suốt đời và hóa thú sư thành mề cái mồm bạc. Nếu những điều về cô ấy chưa được hé mở, thì có lẽ cần một cuốn ngoại truyện. Không có cách nào tốt hơn để tìm hiểu ai đó hơn là nghe kể về cha mẹ, thời thơ ấu, tình yêu đầu tiên của họ, và những mối hận thù dai dẳng của họ. Vì vậy, với một niềm vui lớn của chúng tôi khi theo J.K. Rowling viết về Highlands Scotland, nơi chúng ta có thể nhìn thấy cuộc đời của McGonagall khi cô ta tìm thấy niềm vui, tình bạn, phép thuật và công việc tại Hogwarts.

Bản dịch của câu chuyện hot nhất, dài nhất, có tâm nhất ngày, xin giới thiệu...

CHUYỆN ĐỜI GIÁO SƯ MCGONAGALL

— J.K. ROWLING

SINH NHẬT:

Ngày 4 tháng 10

ĐŨA PHÉP

Làm từ gỗ linh sam, lõi sợi tim rồng, chín inch rưỡi, cứng

NHÀ HOGWARTS:

Gryffindor

KHẢ NĂNG ĐẶC BIỆT:

Hóa thú sư (con mèo cái mõm bạc)

MỐI QUAN HỆ:

Cha là muggle, mẹ là phù thủy

GIA ĐÌNH:

Chồng là Elphinstone Urquart, đã quá cố, không có con

SỞ THÍCH:

Làm các công việc may vá, hiệu chỉnh các bài báo trong tờ Biến hình Ngày nay, xem Quidditch, hỗ trợ cho đội Montrose Magpies.

———— Thuở thiếu thời ————

Minerva McGonagall là con trưởng và con gái duy nhất của người đứng đầu Giáo hội trưởng lão xứ Scotland và một nữ phù thủy trưởng thành từ Học viện Hogwarts. Cô bé ấy đã lớn lên ở vùng cao nguyên Scotland vào

đầu thế kỷ 20, dần dần nhận thức được có gì đó kỳ lạ, ở chính bản thân mình và cả cuộc hôn nhân của cha mẹ.

Cha cô, Mục sư Robert McGonagall, đã phải lòng cô gái tốt tính cùng làng Isobel Ross. Như những người láng giềng khác, Robert tin rằng Isobel theo học tại một trường nữ sinh nội trú của Anh. Nhưng thực tế, trong khoảng thời gian biến mất khỏi nhà trong nhiều tháng, Isobel đi học tại Học viện Pháp thuật và Ma thuật Hogwarts.

Biết rằng cha mẹ (một phù thủy và pháp sư) sẽ không đồng ý cho mình qua lại nghiêm túc với một Muggle, Isobel đã giữ mối tình vừa chớm nở của mình trong bí mật. Trước khi tròn mười tám tuổi, Isobel đã yêu Robert. Nhưng tiếc thay, nàng không đủ dũng khí để tiết lộ thân thế mình.

Đôi trẻ trốn đi trong sự giận dữ của hai bên gia đình. Cả khi đã thoát khỏi cha mẹ, Isobel vẫn không nói với Robert rằng nàng đứng đầu lớp Bùa chú ở Hogwarts, hay chuyện nàng là đội trưởng đội Quidditch, vì những điều ấy sẽ làm hỏng tuần trăng mật của cả hai. Đôi vợ chồng trẻ dời đến nhà dòng dành cho mục sư ở ngoại ô Caithness, tại đây nàng Isobel xinh đẹp đã gây ngạc nhiên cho chồng khi vun vén hết sức khéo léo với đồng lương mục sư còm cõi.

Sự ra đời của con gái đầu tiên, Minerva, đem đến cả niềm vui sướng và cơn khủng hoảng. Từ bỏ cả gia đình và thế giới pháp thuật vì tình yêu, Isobel kiên quyết đặt tên đứa con gái nhỏ mới chào đời theo tên bà mình, một phù thủy vô cùng tài năng. Cái tên lạ lùng đã khiến nhiều người xung quanh tò mò, và chàng Mục sư Robert McGonagall cũng chẳng biết nên giải thích sao với người dân ở đây. Thêm vào đó, chàng lại rất lo lắng với tâm trạng buồn rầu của vợ mình. Bạn bè trấn an chàng rằng đó chỉ là trạng thái dễ xúc động của phụ nữ sau sinh, Isobel sẽ sớm trở lại như trước nhanh thôi.

Tuy nhiên, Isobel càng ngày càng khép kín, thu mình trong nhà cùng Minerva nhiều ngày liền. Isobel về sau đã nói với con gái rằng cô bé đã bộc lộ dấu hiệu pháp thuật từ rất sớm, tuy không nhiều nhưng không lẫn vào đâu được. Đồ chơi để trên kệ cao được tìm thấy trong nôi cô bé. Con mèo

của gia đình ngoan ngoãn nghe lời cô bé ngay cả trước khi cô biết nói. Chiếc kèn túi Scotland của cha cô thì thoảng lại tự phát tiếng, làm cho cô bé mới ẵm ngửa khúc khích cười.

Isobel bị giằng xé giữa niềm tự hào và nỗi sợ trào dâng. Bà biết rằng mình phải thú nhận sự thật với Robert trước khi ông tận mắt chứng kiến điều gì đó hãi hùng. Cuối cùng, trước sự ngỡ ngác của Robert, Isobel vừa òa khóc vừa lấy cây đũa phép từ ngăn tủ khoá chặt dưới giường và cho Robert thấy năng lực thực sự của mình.

Mặc dù Minerva bấy giờ vẫn quá nhỏ để nhớ được đêm ấy, dư âm của nó vẫn khiến cô nhận thức được cay đắng của việc sở hữu pháp thuật khi đang sống trong cộng đồng Muggle. Ngay cả khi Robert không hề bớt yêu vợ đi sau khi khám phá ra bà là phù thủy, ông vẫn thực sự sốc trước thú nhận của bà, và cả việc bà đã che giấu bí mật ấy với ông quá lâu. Hơn nữa, với một người vô cùng cương trực và ngay thẳng như ông mà nói, việc phải sống cuộc đời cứ giấu giếm điều gì đó hoàn toàn đi ngược với bản ngã. Isobel giải thích trong tiếng nức nở, rằng bà (và con gái của họ) bị ràng buộc bởi Đạo luật Quốc tế về Bảo mật, họ phải che giấu sự thật về bản thân, hoặc phải đối mặt với sự trừng phạt của Bộ Pháp thuật. Robert cũng e ngại khi nghĩ đến xóm giềng lân cận, những người bị trói buộc bởi những lễ giáo và định kiến về dòng máu, sẽ phản ứng thế nào khi biết vợ của một mục sư lại là phù thủy.

Tình yêu vẫn còn, nhưng niềm tin lại đổ vỡ giữa cha mẹ, khiến một đứa trẻ thông minh như Minerva chứng kiến điều đó với nỗi buồn day dứt. Rồi hai đứa con trai nữa ra đời, cả hai đều có năng lực pháp thuật. Minerva đã giúp mẹ giải thích cho hai em Malcolm và Robert Jr. rằng chúng không được phô trương pháp thuật, cũng như giúp mẹ cô che giấu cha về các tai nạn và sự cố khi các em gây ra bởi pháp thuật.

Minerva rất gắn bó với người cha Muggle của mình, vì cô kế thừa nhiều điểm trong tính cha hơn tính mẹ. Cô nhìn thấy ông đã đau đớn thế nào khi phải đấu tranh với thân thế gia đình kỳ lạ của mình. Nhưng cô cũng thấu cảm được những căng thẳng của mẹ mình khi cố dung hoà cuộc sống ở ngôi

làng Muggle, cũng như nỗi mất mát lớn lao, sự tự do, và những cơ hội được thi triển tài năng pháp thuật của bà. Minerva không bao giờ quên rằng mẹ cô đã khóc nhiều như thế nào khi mà thư nhập học của Học viện Hogwarts đến vào tiệc sinh nhật thứ 11 của Minerva. Cô biết rằng mẹ Isobel đang rất tự hào, không chỉ tự hào, mà còn có phần khao khát.

———— Sự nghiệp học vấn ————

Như mọi trường hợp các phù thủy trẻ xuất thân từ một nơi phải giấu giếm thân phận, Hogwarts trở thành miền đất hứa đầy tự do và vẫy vùng cho Minerva McGonagall.

Ngay buổi tối đầu tiên có mặt ở trường, Minerva đã gây nên một sự chú ý không nhỏ khi trở thành trường-hợp-Nón-bất-động (Hatstall*). Mất tận năm phút rưỡi, Chiếc Nón Phân Loại mới phân cô gái về Gryffindor sau khoảng thời gian dăm chiêu hết sức vì quá phân vân giữa Ravenclaw và Gryffindor. (Nhiều năm sau, tình huống này đã trở thành một chủ đề hài hước nhẹ nhàng giữa cô Minerva và đồng nghiệp là Giáo sư Filius Flitwick, người cũng khiến cụ Nón phân vân y như vậy, sau đó cụ đã chọn Nhà ngược lại Minerva. Hai vị Chủ nhiệm Nhà này đã thích thú nghĩ rằng rất có thể, nếu thời khắc quan trọng đó của thời niên thiếu mà thay đổi, giờ đây họ đã hoán đổi vị trí với nhau).

Minerva nhanh chóng được thừa nhận là học sinh xuất sắc nhất của khoá, với năng khiếu đặc biệt trong môn Biến hình. Trong suốt quá trình học tập tại trường, cô đã thực sự chứng minh mình được thừa hưởng tài năng từ mẹ và phẩm chất cứng cỏi từ cha. Minerva có hai năm chơi thân với cô bạn Pomona Sprout, sau này Chủ nhiệm Nhà Hufflepuff, và cả hai người phụ nữ này vẫn duy trì mối quan hệ tốt đẹp cho đến rất nhiều năm sau.

Trước khi kết thúc khoá học ở Hogwarts, Minerva đã đạt được những kỷ lục ấn tượng: Dẫn đầu về số chứng chỉ Phù thủy Thường đẳng (OWL) và chứng chỉ Pháp thuật Tận sức (NEWT) toàn trường, là Huynh trưởng, Thủ lĩnh Nữ sinh, và là người giành giải thưởng Phù thủy trẻ Tiềm năng của tờ Biến Hình Ngày nay. Dưới sự hướng dẫn của giáo sư môn Biến hình và cũng là người truyền cảm hứng, thầy Albus Dumbledore, cô đã luyện tập thành công và trở thành một Hóa thú sư, với dạng thú mang dấu hiệu đặc thù (mèo mướp khoang, dấu kính vuông xung quanh mắt) đăng ký hợp lệ ở Ban đăng ký Hóa thú sư Bộ Pháp thuật. Cũng như mẹ, Minerva cũng là một

cầu thủ Quidditch thiên bẩm, mặc dù vào mùa Quidditch năm cuối, trận chung kết đầy lỗi giữa Gryffindor và Slytherin quyết định đội giành Cúp đã khiến cô bị gãy rất nhiều xương sườn, dẫn đến niềm khao khát theo cô cả đời đó là được xem Slytherin bị nghiền nát trên sân Quidditch. Mặc dù đã nghỉ chơi Quidditch khi tốt nghiệp Hogwarts, vị giáo sư tương lai này vẫn luôn thôi thúc tinh thần thi đua thể thao, rất mực quan tâm đến vận mệnh đội Nhà và luôn tìm kiếm tài năng Quidditch.

———— Tình đầu tan vỡ ————

Sau khi tốt nghiệp Hogwarts, Minerva trở về ngôi nhà dòng để tận hưởng mùa hè cuối cùng với gia đình trước khi dọn tới London, nơi cô đã nhận được một vị trí trong Bộ Pháp thuật (Sở thi hành Pháp thuật). Những ngày tháng đó đã trở thành quãng thời gian đau lòng nhất trong cuộc đời Minerva, cô gái bấy giờ mới mười tám tuổi, khi đổ gục hoàn toàn trước một chàng trai Muggle, giống y như mẹ mình hồi trước.

Đó là lần đầu tiên và cũng là duy nhất Minerva McGonagall để người ta nói mình đánh mất lý trí. Dougal McGregor thật sự điển trai, khéo léo, là cậu con trai vui tính trong một gia đình nông dân. Mặc dù không xinh đẹp bằng mẹ Isobel, Minerva lại rất thông minh và dí dỏm. Dougal và Minerva rất ăn ý khi nói chuyện vui đùa, nhưng khi cần thì cũng tranh luận rất quyết liệt, đồng thời trong lòng mỗi người lại dấy lên nỗi niềm khó tả. Ngay khi cả hai nhận ra điều ấy, giữa cánh đồng, Dougal đã quỳ gối cầu hôn Minerva.

Cô gái trẻ về nhà, định báo với cha mẹ việc mình đã đính hôn, nhưng rồi lại cảm thấy không thể nói ra lời. Suốt đêm ấy cô nằm thao thức, nghĩ về tương lai sau này. Dougal không biết sự thật về cô, cũng như cha cô không biết gì về mẹ Isobel trước khi họ kết hôn. Minerva đã chứng kiến gần hết viễn cảnh hôn nhân này, và nếu cô đồng ý cưới Dougal, có nghĩa là tự đặt dấu chấm hết cho tất cả những khát khao của mình, nghĩa là thêm một cây đũa phép nữa bị chôn vùi, nghĩa là sẽ có những đứa trẻ nữa phải học cách nói dối, ngay cả với chính cha chúng... Cô cũng chẳng tự huyễn hoặc mình rằng Dougal McGregor sẽ cùng cô tới London, nơi mà ngày ngày cô sẽ đến Bộ làm việc. Anh chàng này chỉ muốn thừa kế nông trại từ cha mình.

Rạng sáng hôm sau, Minerva vội rời khỏi nhà cha mẹ và đến nói thẳng với Dougal rằng mình đã đổi ý, cô không thể cưới anh. Hiểu biết rõ rằng nếu phá vỡ Điều luật Quốc tế về Bí mật, cô sẽ mất việc ở Bộ, nên cô đã từ bỏ anh nhưng không có bất cứ lý do nào cho sự thay lòng đó. Cô để anh lại trong sự tuyệt vọng, rồi lên đường đến London ba ngày sau.

———— Công việc ở Bộ ————

Dĩ nhiên tâm huyết Minerva dành cho Bộ Pháp thuật bị ảnh hưởng sâu sắc bởi cơn khủng hoảng tình cảm, bản thân cô gái cũng chẳng thấy thích nơi ở và nơi làm việc mới của mình. Nhiều đồng nghiệp có thành kiến cố lữ đối với Muggle, và với lòng kính yêu người cha Muggle, cũng như tình cảm vấn vương nơi Dougal, cô lên tiếng chống lại họ. Mặc dù là nhân viên tài năng và làm việc hiệu quả nhất trong mắt vị sếp cũ là Elphinstone Urquart, Minerva vẫn không thấy vui vẻ ở London, cô nhận ra rằng mình nhớ xứ Scotland biết nhường nào. Cuối cùng, sau hai năm làm ở Bộ, được đề bạt lên một vị trí đặc lực, cô đã từ chối. Cô gửi cú đến Hogwarts, hỏi xin xem xét một chức giáo vụ. Thư cú bay về trong vài giờ đồng hồ, đề nghị mời cô về với dạy trong bộ môn Biến hình, do Trưởng ban Học vụ, Albus Dumbledore ký.

———— Tình bạn với cụ Albus Dumbledore

Học viện chào đón sự trở lại của Mineva McGonagall với niềm vui khôn xiết. Cô lao mình vào công việc, chứng tỏ mình là một giáo viên nghiêm khắc, nhưng biết cách truyền cảm hứng. Có lẽ cất khóa những lá thư tình của Dougal McGregor vào ngăn tủ dưới giường thì sẽ tốt hơn là khoá cây đũa phép thay vào đó (Minerva cứng cõi tự nhủ như thế). Tuy vậy, cô gái trẻ vẫn bị sốc khi mẹ Isobel vô tình thông báo (khi cô gửi thư hỏi han tình hình quê nhà) rằng Dougal đã kết hôn với con gái một nông dân khác trong vùng.

Thầy Albus Dumbledore có lần vô tình bắt gặp những giọt nước mắt của Minerva, khi cô khóc trong lớp của mình sau tiết học cuối cùng vào buổi tối. Cô đã trải lòng toàn bộ câu chuyện của mình cho thầy. Thầy Albus Dumbledore, với đủ sự từ tốn và khôn ngoan, cũng đã kể với Minerva vài điều về gia đình mình, những điều cô chưa bao giờ biết về thầy. Và chính buổi trao đổi tâm sự riêng tư và chân thành ấy giữa hai người đã tạo nên tảng tốt đẹp cho sự tôn trọng lẫn nhau và tình bạn, tình hữu nghị lâu dài.

———— Hôn nhân ————

Những năm đầu ở Hogwarts, Minerva vẫn giữ mối quan hệ tốt đẹp với cấp trên cũ của mình ở Bộ, ông Elphinstone Urquart. Ông này hay đến xứ Scotland thăm cô vào những kỳ nghỉ, và làm cô rất bất ngờ xen lẫn ngưỡng mộ khi cầu hôn cô ở tiệm trà của Madam Puddifoot. Vì vẫn dành tình cảm cho Dougal McGregor, Minerva đã làm ông thất vọng.

Tuy nhiên Elphinstone chưa bao giờ ngừng yêu cô, cũng như chưa bao giờ thôi mở lời cầu hôn, cho dù hết lần này đến lần khác cô đều khước từ ông. Cái chết của Dougal McGregor dẫu đã khiến Minerva đau buồn vô cùng, nhưng mặt nào đó, đã giải thoát cho cô. Không lâu sau khi Voldemort bị đánh bại lần thứ nhất, Elphinstone, giờ đây tóc đã bạc màu, đến cầu hôn cô lần nữa trong cuộc tản bộ quanh hồ Đen vào kỳ nghỉ hè. Và lần này cô đã đồng ý. Elphinstone giờ đây đã về hưu, vui vẻ sống trong một căn nhà nhỏ ở Hogsmeade cùng Minerva, để cô có thể dễ dàng đến Hogwarts làm việc mỗi ngày.

Được nhiều thế hệ học sinh biết đến là “Giáo sư McGonagall”, Minerva luôn là một người theo chủ nghĩa nữ quyền, cô tuyên bố sẽ vẫn giữ tên họ sau khi cưới. Những người có quan niệm cũ vẫn tự hỏi tại sao Minerva từ chối một cái họ thuần chủng để giữ lại họ người cha Muggle của mình.

Cuộc hôn nhân (dù ngăn ngại nhưng là định mệnh) đã rất hạnh phúc. Tuy họ không có con, nhưng các cháu trai và gái của Minerva (con của Malcolm và Robert) vẫn thường xuyên đến thăm cả hai. Có thể nói đây là khoảng thời gian tuyệt vời nhất của Minerva.

Sự ra đi bất ngờ của Elphinstone từ vết cắn của cây Tentacula độc ba năm sau khi cưới đã để lại một nỗi đau to lớn với những ai quen biết cả hai. Minerva không thể chống chọi và chịu đựng được sự trống trải mất mát, một mình trong căn nhà tranh, cô gói ghém tất cả sau tang lễ Elphinstone và trở về căn phòng cẩm thạch của mình sau bức tường trong phòng học tầng một trong lâu đài Hogwarts. Luôn tỏ ra mạnh mẽ và sống nội tâm, cô dành

hết tâm sức của mình cho công việc, chẳng mấy người – ngoại trừ Albus Dumbledore – có thể nhận ra được những nỗi đau mà cô chịu đựng bao năm qua.

———— Cuộc nổi dậy của Voldemort lần thứ nhất

Giáo sư Minerva McGonagall tuy chưa từng dạy dỗ Tom Marvolo Riddle, nhưng cô vẫn đồng cảm nỗi lo và cả mối nghi ngờ với cụ Dumbledore về người học trò này. Vào thời điểm Voldemort chạm tay tới quyền lực lần đầu tiên, cô vẫn chưa phải là một thành viên của Hội Phượng hoàng (bấy giờ đang bị Bộ xem là một tổ chức có nguy cơ tạo phản, các đời Bộ trưởng Pháp thuật liên tiếp đều sợ hãi trước uy tín cũng như năng lực pháp thuật của cụ Dumbledore, cho rằng cụ đang muốn leo lên chiếc ghế của họ). Năng lực hoá thú của Giáo sư McGonagall là thứ vô cùng hữu ích trong thời kỳ đen tối đó. Và, không một học trò nào biết cô chính là mật thám của Bộ Pháp thuật. Rất nhiều đêm, trong lồng của một con mèo mướp, cô đã bí mật điều tra được những thông tin tối quan trọng về hoạt động của những kẻ theo phe Voldemort và báo lại cho các Thần sáng của bộ.

Giống như phần lớn cộng đồng pháp thuật, Giáo sư McGonagall cũng đã chịu đựng những đau thương mất mát trong thời kỳ lộng hành đầu tiên của Voldemort, trong đó đáng kể nhất chính cái chết của Robert McGonagall Jr. – em trai bà; Lily và James Potter – hai người học trò mà bà vô cùng yêu mến; Dougal McGregor – mối tình đầu của bà, đã bị sát hại cùng với vợ và con trong một trận càn quét thanh trừng Muggle của Tử Thần Thực Tử. Tin sét đánh ấy đã giáng một đòn tâm lý nặng nề vào giáo sư McGonagall, khiến bà luôn day dứt tự hỏi bản thân rằng nếu bà kết hôn với ông, liệu ông có thể được cứu mạng hay không.

———— Chiến tranh thế giới pháp thuật lần thứ hai ————

Vào thời điểm trận Pháp chiến lần thứ hai sắp nhen nhóm, Giáo sư McGonagall không còn đảm nhiệm vụ trở thành mật thám cho Bộ nữa, vì lúc này, bà cho rằng Bộ đã bị tha hoá và trở nên đáng sợ. Quan điểm này càng được củng cố với sự oanh tạc của Dolores Umbridge, Thanh tra của Bộ kiêm giáo viên bộ môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám mới, cũng là người có nhiều xung đột với Giáo sư McGonagall nhất trong suốt sự nghiệp giảng dạy đầy biến động của bà. Sau cuộc chạm trán với những tên Tử Thần Thực Tử xâm nhập Hogwarts vào đêm cụ Dumbledore qua đời, Giáo sư McGonagall đã trở thành thành viên cột cán Hội Phượng Hoàng, lúc này đã là nhóm hội được xem như một tổ chức chống lại Bộ Pháp thuật hơn bao giờ hết.

Dù đã kết thúc vai trò tạm thời tiếp quản trường Hogwarts sau khi Severus Snape lên làm Hiệu trưởng trường Hogwarts, Giáo sư McGonagall vẫn tiếp tục ở lại nơi này và làm hết sức mình để bảo vệ những phù thủy sinh khỏi hai anh em nhà Carrows, những tên Tử Thần Thực Tử được Voldemort điều tới Hogwarts làm Giáo sư. Dù bà là người nhất mực trung thành với cụ Dumbledore, nhưng cả Voldemort lẫn bọn tay sai đều đồng tình rằng chúng không thể để vượt mất một phù thủy tài giỏi như bà, và rằng bà nhất định sẽ ngã theo phe chúng một khi chúng giành chiến thắng.

Tuy nhiên, lần này, chúng đã nhận định quá sai lầm. Trong trận chiến diễn ra ở Hogwarts, toàn bộ động thái của Giáo sư Minerva McGonagall đã chứng minh rằng, lòng trung thành hướng về phía Hội Phượng hoàng của bà chưa từng suy giảm. Bà thậm chí còn là một trong những người cuối cùng chiến đấu với Voldemort khi hãn cận kề cái chết. Sau khi chiến trận chiến kết thúc, bà tiếp tục trở thành vị Hiệu trưởng thành công và được nhiều người yêu mến ở ngôi trường mà bà đã dành gần như cả cuộc đời mình gắn bó. Ngài Bộ trưởng Pháp thuật mới Kingsley Shacklebolt đã trao

tặng bà Huân chương Merlin Hạng nhất, và không lâu sau đó, bà đã có một hình ảnh cho riêng mình trên tấm thẻ Sô cô la Éch nhái, một vinh dự mà bà chưa từng nghĩ là sẽ trở thành hiện thực.

————— **Đối xử với Harry Potter** —————

Giáo sư McGonagall thực ra vẫn giữ trong lòng một niềm yêu thích ngầm với những trò tinh nghịch của những kẻ phá luật. Tuy nhiên, bà vẫn thường chất vấn khi cụ Dumbledore khi cụ để cho Harry mạo hiểm tính mạng quá nhiều lần và hay phá vỡ luật lệ nhà trường trong quãng thời gian Harry theo học. Điều này cho thấy bà có xu hướng bảo vệ cậu hơn cả cụ Dumbledore. Harry được bà rất quan tâm không phải vì cậu là con trai của hai người học trò bà yêu mến nhất, mà vì cậu, cũng như bà, đã phải trải qua nhiều mất mát đau thương. Dù chẳng bao giờ tỏ ý thiên vị hay nuông chiều Harry trong thời gian dạy dỗ cậu, bà vẫn thể hiện lòng tin rất lớn nơi Harry khi ủng hộ cậu hết mình trong trận chiến Hogwarts, dù bà chưa từng nằm trong sự lựa chọn số một của cụ Dumbledore và Harry cho cuộc chiến.

Cuộc chuyện trò bí mật với Harry sau khi chiến trận kết thúc đã khiến Giáo sư McGonagall đưa ra một quyết định gây tranh cãi, đó là yêu cầu treo bức chân dung Giáo sư Snape trong văn phòng Hiệu trưởng, cạnh những vị Hiệu trưởng tiền nhiệm.

[Hết]

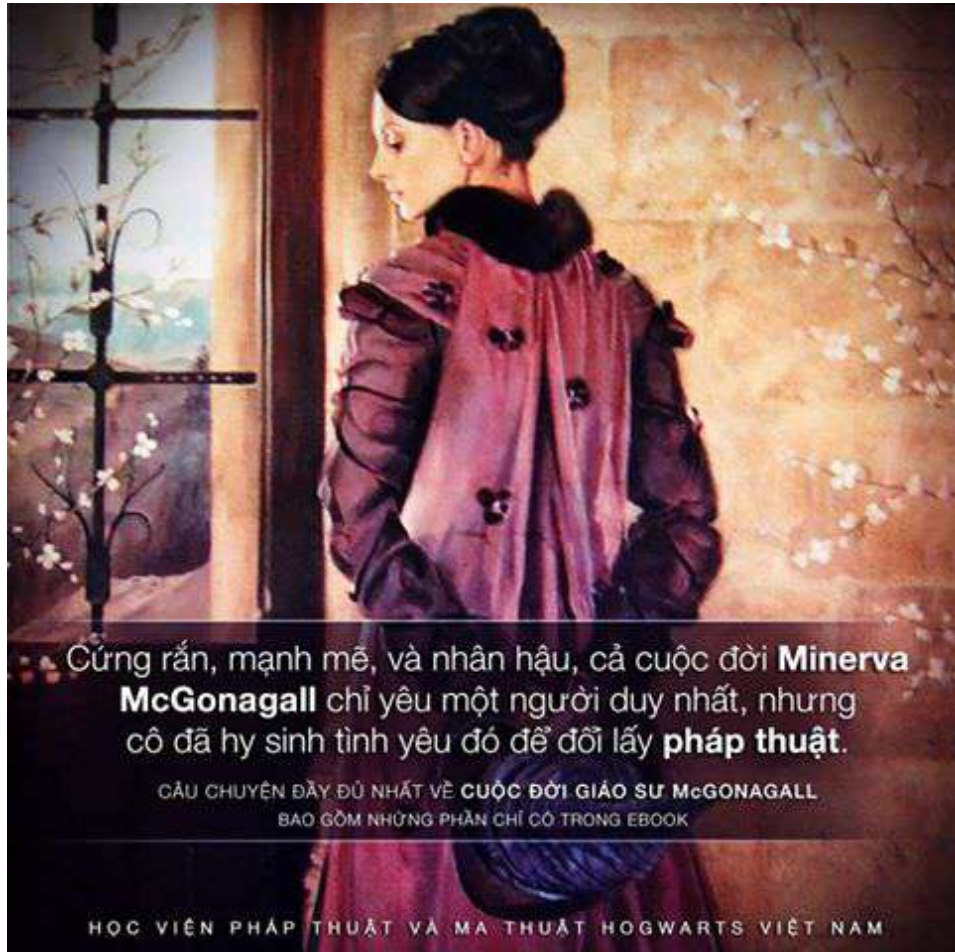
Hình minh họa là bức vẽ cô Minerva McGonagall thời trẻ được treo trong Phòng sinh hoạt chung nhà Gryffindor, được các fan tìm thấy tại Harry Potter Studio ở Anh.

Nguồn nội dung: Chương 1, "Chủ nghĩa Anh hùng, Gian nan Vất vả, và Những Thú vui Nguy hiểm" của J.K. Rowling

Dịch bài: Greyhame và Zorba the fat cat

Hiệu chỉnh tổng thể và làm ảnh: El Niño

Xin cảm ơn bạn đã đọc đến đây, share không mất tiền mà, đúng không? :(

Cứng rắn, mạnh mẽ, và nhân hậu, cả cuộc đời **Minerva McGonagall** chỉ yêu một người duy nhất, nhưng cô đã hy sinh tình yêu đó để đổi lấy **pháp thuật**.

CÂU CHUYỆN ĐẦY ĐÚ NHẤT VỀ CUỘC ĐỜI GIÁO SƯ MCGONAGALL
BAO GỒM NHỮNG PHẦN CHỈ CÓ TRONG EBOOK

HỌC VIỆN PHÁP THUẬT VÀ MA THUẬT HOGWARTS VIỆT NAM

Cảm nghĩ của J.K. Rowling

Minerva là nữ thần La Mã của chiến binh và trí tuệ. William McGonagall là nhà thơ dở hơi nhất trong lịch sử nước Anh. Có một cái gì đó mà tôi không thể cưỡng lại khi biết tên của ông, và ý tưởng cho rằng một người phụ nữ hào nhoáng có thể có một họ hàng xa xôi của “danh hài” McGonagall.

Một mẫu nhỏ của các tác phẩm của ông mang lại hương vị hài hước không cố ý. Những điều sau đây được viết như là một phần của bài thơ tưởng nhớ về thảm họa đường sắt ở Victoria:

*Cái cầu đường sắt đẹp của Sil'vry Tay!
Than ôi! Tôi rất xin lỗi khi phải nói rằng
Nó đã sống sót chín mươi năm rồi chứ không ít
Vào ngày chủ nhật cuối cùng của năm 1879,
Điều này sẽ được ghi nhớ trong một thời gian rất dài.*

Lần đầu tiên gặp giáo sư McGonagall, cô ấy ở góc đường Privet Drive dưới hình thức một con mèo đơn độc, đang xem tên đường. Chỉ khi cụ Dumbledore đến, cô mới biến thành người. Khả năng chuyển đổi giữa con mèo và con người này làm cho McGonagall và những người Hóa thú sư trở nên hiếm hoi. Sự gian khổ của loại pháp thuật đặc biệt được hiểu chính xác như thế nào? Ta hãy cùng tìm hiểu sau đây.

HOÁ THÚ SƯ

ĐƯỢC VIẾT BỞI J.K. ROWLING

Hoá thú sư là những phù thuỷ có thể tùy ý biến hình thành một con thú nhất định. Dưới lớp thú, họ vẫn giữ được hầu hết khả năng suy nghĩ của con người, cùng với nhận thức rõ ràng về bản thân và trí nhớ đầy đủ. Họ cũng sống được theo tuổi thọ của người bình thường, kể cả khi ở dạng thú trong thời gian dài. Tuy nhiên, cảm xúc và cảm nhận lại bị tối giản hoá; mặt khác, họ lại có thêm các ham muốn của thú, chẳng hạn như thèm các loại đồ ăn giống như loài vật mà họ đội lớp hay vì thức ăn của con người.

Việc trở thành một Hoá thú sư là cực kỳ khó, bởi công đoạn luyện tập hết sức phức tạp, tốn nhiều thời gian, và có thể gây nên hậu quả nghiêm trọng nếu sai sót. Vì thế, người ta tin rằng có chưa tới một trên một ngàn phù thuỷ là Hoá thú sư.

Hoá thú sư có những lợi thế tuyệt vời trong việc do thám hay gây án. Vì lý do này, Ban đăng kiểm Hoá thú sư đã được thành lập để tất cả các Hoá thú sư đăng ký thông tin cá nhân và hình dạng lớp thú chính xác của họ. Thường một số đặc điểm nhân dạng đặc biệt hay khuyết tật trên cơ thể người của Hoá thú sư cũng sẽ tạo ra nét cá biệt tương ứng ở lớp thú. Những Hoá thú sư không đăng ký ở Ban đăng kiểm khi bị phát hiện có thể phải lĩnh án tù trong Ngục Azkaban.

Sai sót trong quá trình trở thành một Hoá thú sư thường gây ra những hậu quả cực kỳ nghiêm trọng. Sự nóng vội trước quá trình dài và phức tạp này là nguyên nhân chính dẫn đến những hậu quả tai hại mà phổ biến nhất là khiến họ vĩnh viễn mắc kẹt trong trạng thái nửa người nửa thú vô cùng kinh khủng. Ghi chép cho thấy hiện vẫn chưa có loại thuốc giải nào cho những sai lầm này, vì thế các nạn nhân với di chứng nói trên thường buộc phải sống tách biệt khỏi xã hội trong tình trạng khốn khổ bởi không thể trở về thành người hay biến hẳn thành thú.

Để trở thành một Hoá thú sư, phù thủy cần giỏi cả Biến hình lẫn Độc dược. Trò hoàn toàn tự chịu trách nhiệm với bất kỳ rối loạn thể chất hay tinh thần nào gặp phải khi làm theo chỉ dẫn dưới đây.

1. Trong khoảng thời gian tròn một tháng (giữa hai lần trăng tròn), liên tục ngâm một lá Cà độc duy nhất. Không được nuốt hay lấy ra khỏi miệng bất cứ lúc nào. Nếu lỡ nhả ra, hãy bắt đầu lại từ đầu.

2. Lấy chiếc lá ra khỏi miệng vào lúc trăng tròn, và khi lá vẫn còn ướt nước bọt, hãy đặt nó vào một chiếc ly pha lê nhỏ để tiếp nhận ánh trăng tinh khiết (nếu hôm đó trời nhiều mây, trò sẽ phải lập lại quá trình trên một lần nữa với một cái lá mới). Sau đó bỏ một sợi tóc của trò, một muống bạc sương lấy từ một nơi không tiếp xúc với ánh nắng mặt trời và hơi người trong đủ bảy ngày, cùng với một cái kén của loài Dạ Bướm Ưng Tử Thủ vào trong chiếc ly. Bỏ hỗn hợp này vào một góc tối tăm, yên tĩnh, và tuyệt đối không được xem hay động vào nó cho tới cơn giông bão gần nhất.

3. Trong lúc chờ bão có thể thực hiện tiến trình sau vào lúc bình minh và hoàng hôn: Hướng đầu đũa phép vào ngực và đọc thần chú: ‘Amato Animo Animato Animagus.’

4. Việc chờ bão có thể kéo dài hàng tuần, hàng tháng hoặc thậm chí hàng năm. Trong thời gian này, tuyệt đối không được để ánh nắng mặt trời hoặc bất kỳ ai động vào chiếc ly pha lê. Việc ô nhiễm ánh nắng có thể gây ra sự biến hình kinh dị nhất. Tuyệt đối không được nhìn vào ly độc dược cho tới khi xuất hiện sấm chớp. Cứ tiếp tục luyện chú vào lúc bình minh và hoàng hôn, sẽ tới lúc trò cảm nhận được một nhịp tim khác song song khi chạm đầu đũa vào ngực, lúc mạnh lúc yếu hơn nhịp đầu tiên. Ngoài ra, không nên thay đổi điều gì. Câu thần chú cần được đọc chính xác vào những thời điểm nói trên, không được bỏ lỡ hay sai lần nào.

5. Khi xuất hiện chớp trên bầu trời, lập tức tới nơi cất giấu chiếc ly. Nếu tất cả những bước trên đều được thực hiện đúng, trò sẽ thấy một ngum tinh chất đỏ như máu tươi trong ly.

6. Tiếp theo, lập tức tìm đến một nơi rộng rãi và an toàn để việc biến hình của trò không gặp phải nguy hiểm. Đặt đầu đũa hướng vào tim, đọc thần chú ‘Amato Animo Animato Animagus,’ và uống ly độc dược.

7. Nếu mọi chuyện đều diễn ra đúng quy trình, trò sẽ cảm thấy một cơn đau xé người và một nhịp đập đôi cực mạnh. Trong đầu trò sẽ tự khắc hiện lên hình ảnh con thú mà trò chuẩn bị biến hình. Trò không được phép tỏ ra sợ hãi gì hết. Giờ đã quá trễ để thoát khỏi sự biến hình mà trò mong muốn bấy lâu.

8. Lần biến hình đầu tiên thường diễn ra không dễ chịu và gây hoảng sợ. Phục trang và phụ kiện như kiếng mắt hay trang sức sẽ hoà vào da thịt và trở thành một phần lông, vẩy hay gai của con thú. Đừng cố kháng cự hay hoảng hốt, bởi tư duy của phần thú có thể lấn át và khiến trò hành động dại dột, chẳng hạn như nhảy qua cửa sổ hay lao đầu vào tường.

9. Khi việc biến hình hoàn tất, trò sẽ cảm thấy cơ thể dễ chịu. Tốt nhất trò nên lập tức cầm lấy đũa phép và giấu nó ở một nơi an toàn để có thể tìm lại khi trở về hình người.

10. Để trở về lột người, hãy tập trung hình dung hình ảnh con người của trò càng rõ ràng càng tốt. Chỉ cần như vậy là đủ, nhưng cũng đừng nên hoảng sợ khi việc biến hình không diễn ra trong thoáng chốc. Khi luyện tập thêm, trò sẽ có thể biến hình thành thú và ngược lại dễ dàng như ý chỉ bằng cách hình dung ra hình ảnh trong đầu. Những Hoá thú sư giỏi có thể biến hình không cần đũa.

Nhìn chung các Hoá thú sư thích mặc nguyên trang phục khi hoá thú để tránh khỏi cảnh hiện nguyên hình trở lại trong trạng thái nhạy cảm. Tuy nhiên, hoàn toàn có thể bỏ quần áo lại trước khi biến hình nếu muốn giả bộ như vừa đi tắm hay gì đó. Càng giàu kinh nghiệm, các Hoá thú sư càng giỏi lựa chọn trạng thái biến hình như ý.

Con vật mà một Hoá thú sư trở thành thường giống với Thần hộ mệnh của họ. Hiện chưa có ghi nhận nào về việc Hoá thú sư thay đổi dạng thú khi Thần hộ mệnh của họ thay đổi. Tuy vậy, riêng số lượng Hoá thú sư đồng

thời có khả năng tạo ra Thần hộ mệnh cũng là rất hiếm rồi, vì thế chưa đủ con số thống kê để có thể đưa ra bất kỳ khẳng định nào.

Trích từ Chương 1, "Chủ nghĩa Anh hùng, Gian nan Vất vả, và Những Thú vui Nguy hiểm" của J.K. Rowling

— LL (Dịch và làm ảnh)

CHƯƠNG 2: REMUS LUPIN

Việc trở thành Hóa thú sư là một đặc ân - một thứ đòi hỏi những kỹ năng và tập luyện rất nặng nề. Mặt khác, người sói là một hiện tượng đã xảy ra trong thế giới của pháp sư, phù thủy và nó chống lại ý muốn của họ. Cuộc sống của một người sói có thể bị luôn bị giày vò và thường rất cô đơn, như chúng ta đã biết được từ Remus Lupin.

Tìm hiểu về thời thơ ấu của Lupin, tình yêu của ông dành cho Nymphadora Tonks và ngày ông bị Fenrir Greyback cắn, và khám phá lý do tại sao cô lại viết tiểu sử cho ông thật buồn. J.K. Rowling viết tiếp.

Trong một đêm trăng tròn như thế này, để bọn tớ kể cho các cậu nghe về...

CHUYỆN ĐỜI GIÁO SƯ REMUS LUPIN

— J.K. ROWLING

SINH NHẬT:

Ngày 10 tháng 3

ĐŨA PHÉP:

Gỗ cây bách và tóc kỳ lân, mười và một phần tư inch, mềm dẻo

NHÀ HOGWARTS:

Gryffindor

KHẢ NĂNG ĐẶC BIỆT:

Đặc biệt có năng khiếu trong Phòng chống nghệ thuật hắc ám, người sói

THẦN HỘ MỆNH:

Chó sói

MỐI QUAN HỆ:

Cha phù thủy, mẹ muggle

GIA ĐÌNH:

Vợ là Nymphadora Tonks, con trai là Edward Remus (Teddy) Lupin

————— **Cha mẹ** —————

Remus Lupin là người con duy nhất của pháp sư Lyall Lupin và người vợ Muggle tên Hope Howell của ông.

Lyall Lupin là một thanh niên thông minh nhưng có phần nhút nhát. Khi vừa ba mươi tuổi, ông đã trở thành một chuyên gia lừng danh thế giới về những Thực thể không phải con người nhưng có linh hồn (Non-Human Spiritous Apparitions). Những đối tượng này bao gồm các loài như tiểu quỷ (poltergeist), Ông Kẹ, và những sinh vật kỳ bí khác, đôi khi có hình dáng và

hành vi giống các hồn ma, nhưng chưa từng có sự sống và vẫn còn là một bí ẩn ngay cả trong thế giới pháp thuật.

Trong chuyến do thám vào một khu rừng rậm xứ Wales có một Ông Kẹ hung tợn đang lần khuất, Lyall đã tình cờ hội ngộ người vợ tương lai của mình. Hope Howell, một cô gái Muggle xinh đẹp làm việc trong một văn phòng bảo hiểm tại Cardiff, khi đó đang thơ thẩn dạo quanh khu rừng mà nàng cứ tưởng là vô hại. Dân Muggle vẫn có thể cảm nhận được sự hiện diện của Ông Kẹ và những con tinh, và Hope, một phụ nữ đặc biệt nhạy cảm và giàu trí tưởng tượng, đã cảm nhận được có cái gì đó đang rình mò sau lưng nàng từ giữa đám cây cối tối tăm. Cuối cùng, trí tưởng tượng của nàng trở nên cực kỳ sống động đến mức Ông Kẹ đã hiện hình: Một gã đàn ông to lớn, trông rất xấu xa, tiến thẳng đến Hope với những tiếng gầm gừ với đôi tay dang rộng trong bóng đêm. Nghe tiếng thét của cô gái, chàng Lyall lao qua đám cây, biến con Ông Kẹ thành một cái nấm rơm chỉ với một cái vẩy dũa của anh. Nàng Hope hoảng sợ trong lúc rối bời cho rằng Lyall đã đuổi cái gã sắp tấn công mình đi, khiến những lời đầu tiên chàng nói với nàng lúc ấy – "Không sao cả, chỉ là một Ông Kẹ thôi mà" – chẳng có ý nghĩa gì cả. Nhận ra vẻ đẹp của người thiếu phụ trước mặt, Lyall đã có một quyết định khôn ngoan là không nói thêm gì về Ông Kẹ nữa, thay vào đó đồng ý rằng gã đàn ông kia thật to con và đáng sợ, và điều hợp lý nhất lúc bấy giờ là để chàng hộ tống nàng về nhà để bảo vệ nàng.

Cặp đôi trẻ đã phải lòng nhau, và ngay cả khi Lyall bên lên thú nhận vài tháng sau, rằng hôm ấy không hề có thứ gì đe dọa tính mạng Hope cả, cũng chẳng làm sút mẻ tình cảm nồng nhiệt nàng dành cho chàng. Trước sự hân hoan của Lyall, Hope chấp nhận lời cầu hôn của anh và sốt sắng chuẩn bị cho lễ cưới, hoàn thành với một chiếc bánh kem gắn hình Ông Kẹ trên cùng.

Đứa con đầu tiên và duy nhất của Lyall và Hope, Remus John, được sinh ra sau một năm chung sống. Vui vẻ và khỏe mạnh, cậu bé đã sớm bộc lộ những dấu hiệu phép thuật và cả cha mẹ cậu đều nghĩ rằng cậu sẽ đi theo

con đường của cha, theo học tại Học viện Ma thuật và Pháp thuật Hogwarts trong tương lai.

———— Bị cắn ————

Năm Remus lên bốn tuổi, hoạt động pháp thuật Hắc ám trên cả nước Anh gia tăng mạnh mẽ. Trong khi rất ít người nhận thức được thứ gì đang sau những vụ tấn công bí ẩn và các dấu hiệu kỳ quái đang leo thang, Chúa tể Voldemort đã những động thái đầu tiên vươn đến quyền lực và bọn Tử thần Thực tử thì đang chiêu mộ tất cả những loài sinh vật có bản chất Hắc ám tham gia cùng chúng trong công cuộc lật đổ Bộ Pháp thuật. Bộ đã kêu gọi triệu tập các chuyên gia về sinh vật Hắc ám - kể cả những thứ thiếu số như Ông Kẹ và yêu tinh – để giúp Bộ nắm bắt và chế ngự mối nguy hiểm. Năm trong số người được yêu cầu tham gia vào Sở Điều phối và Kiểm soát Sinh vật Huyền bí, pháp sư Lyall Lupin đã vui vẻ đồng ý. Tại đây Lyall đã đối mặt với một người sói tên Fenrir Greyback, kẻ được đưa đến để thẩm vấn về cái chết của hai đứa trẻ Muggle.

Ban đảng kiểm Người sói hoạt động rất tẻ nhạt. Người sói bị cộng đồng pháp thuật xa lánh đến mức họ thường tránh tiếp xúc với những người khác; họ sống theo “bầy đàn” tự lập và làm mọi thứ có thể để tránh phải đăng ký. Greyback là kẻ mà Bộ không hề biết là một người sói, đã nằng nặc khai rằng hắn chỉ là một Muggle lang thang và hoàn toàn kinh ngạc khi nhận ra mình đang ở một căn phòng đầy phù thủy, cũng rất kinh hãi khi nghe kể về những đứa trẻ đáng thương đã chết.

Bộ quần áo bẩn thỉu và việc Greyback không có đủ phép đã đủ để thuyết phục hai thành viên lao lực và lơ đãng trong ủy ban thẩm tra rằng hắn đang nói thật, nhưng Lyall Lupin thì không dễ bị lừa như vậy. Ông đã nhận ra những dấu hiệu đặc trưng nhất định trong diện mạo và hành vi của Greyback và yêu cầu ủy ban phải giam giữ Greyback cho đến đợt trăng tròn tiếp theo, vừa vặn hai mươi bốn tiếng đồng hồ sau đó.

Greyback ngồi im trong khi Lyall thì cứ bị các đồng nghiệp trong ủy ban cười nhạo ("Lyall, anh cứ tập trung vào mấy con Ông Kẹ ở Wales đi, đó mới là chuyên môn của anh mà."). Thường là một người khá bình tĩnh,

nhưng Lyall đã nổi giận. Ông đã nói rằng người sói là "những kẻ vô cảm, độc ác, không đáng được sống". Ủy ban lệnh cho Lyall phải rời khỏi phòng, còn vị trưởng ban thì gửi lời xin lỗi đến người Muggle lang thang kia và Greyback được thả.

Vị pháp sư hộ tống Greyback ra khỏi cuộc thẩm tra dự định sẽ ếm một Bùa Lú lên hãn để hãn quên việc mình đã ra vào Bộ. Nhưng trước khi có cơ hội làm chuyện đó, người này đã bị chế ngự bởi Greyback và hai tên đồng bọn lớn vờn tại lối vào, rồi ba gã người sói bỏ trốn.

Greyback ngay lập tức kể cho bằng hữu của hãn chuyện Lyall Lupin đã nói về họ như thế nào. Sự trả thù dành cho vị pháp sư cho rằng người sói không đáng được sống sẽ rất nhanh gọn và khủng khiếp.

Gần đến sinh nhật lần thứ năm của Remus, khi cậu bé đang yên giấc trên giường ngủ, Fenrir Greyback đã phá cửa sổ phòng và tấn công cậu bé. Lyall đến kịp lúc để cứu mạng con trai ông, đánh đuổi Greyback ra khỏi nhà với hàng loạt lời nguyền quyền năng. Tuy nhiên, từ đó trở đi, Remus đã hoàn toàn biến thành một người sói.

Lyall Lupin không bao giờ tha thứ cho bản thân vì những lời đã thốt ra trước Greyback trong cuộc thẩm tra: "vô cảm, độc ác, không đáng được sống". Ông đã lặp lại rập khuôn định kiến cố hữu của cộng đồng dành cho người sói, nhưng con trai ông thì vẫn thế – đáng yêu và thông minh – ngoại trừ giai đoạn kinh khủng lúc trăng tròn khi cậu phải chịu đựng sự biến hình đầy đau đớn và trở thành mối nguy hiểm cho những người xung quanh. Trong nhiều năm trời, Lyall đã che giấu con trai mình sự thật về cuộc tấn công, cũng như danh tính kẻ tấn công vì sợ rằng Remus sẽ buộc tội ông.

Tuổi thơ

Lyall làm mọi thứ ông có thể để tìm cách cứu chữa, nhưng không thứ thuốc hay bùa chú nào có thể giúp được con trai ông. Từ lúc này trở đi, cuộc sống của gia đình phải được kiểm soát để che giấu tình trạng của Remus. Họ chuyển từ vùng quê này sang thị trấn khác, rời đi ngay khi có tin đồn về hành vi bất thường của cậu bé. Những bạn bè pháp sư và phù thủy đều chú ý rằng Remus trở nên xanh xao khi kỳ trăng đến, và hàng tháng cậu lại biến mất một lần. Remus không được phép chơi cùng những đứa trẻ khác, phòng trường hợp cậu lỡ miệng nói ra tình trạng của mình. Hậu quả là, dù cho được cha mẹ yêu thương như thế nào đi nữa, Remus vẫn là một đứa trẻ cô đơn.

Khi Remus còn nhỏ, việc kiềm chế cậu trong lúc biến hình không quá khó khăn; thường thì một căn phòng khóa chặt với hàng tá bùa im lặng là đủ. Tuy nhiên, khi cậu bé lớn dần lên, con sói trong cậu cũng lớn theo, và đến lúc tròn mười tuổi, Remus đã có thể đập cửa cái và phá cửa sổ. Cần những bùa chú mạnh mẽ hơn để chế ngự cậu khiến cả Hope lẫn Lyall đều ốm dần đi với nỗi lo lắng và sợ hãi. Họ rất yêu thương con trai mình, nhưng họ biết rằng cộng đồng của họ – vốn luôn kinh sợ trước những hoạt động Hắc ám xảy ra ngày càng nhiều xung quanh – sẽ không thể khoan dung trước một người sói không thể kiểm soát. Niềm hi vọng từng đặt vào con trai xem chừng đã đổ vỡ, Lyall phải dạy dỗ Remus tại nhà, quả quyết rằng cậu bé sẽ không bao giờ được đặt chân đến trường.

Không lâu trước sinh nhật lần thứ mười một của Remus, không ai khác ngoài Albus Dumbledore, vị Hiệu trưởng Hogwarts, đã không mời mà đến trước bậc thềm nhà Lupin. Luống cuống và sợ hãi, Lyall và Hope đã cố gắng ngăn thầy vào, nhưng bằng cách nào đó, năm phút sau, cụ Dumbledore đã ngồi bên lò sưởi, ăn bánh xốp và chơi Bi nỏ với Remus.

Cụ Dumbledore giải thích với nhà Lupin rằng cụ đã biết về chuyện xảy ra với con trai họ. Greyback đã khoe khoang về chuyện hấn gây ra và cụ có

gián điệp giữa các sinh vật Hắc ám. Tuy nhiên, cụ Dumbledore nói với gia đình Lupin rằng cụ không thấy có lý do gì để không cho Remus đến trường, trình bày cả những gì cụ đã sắp xếp để cho cậu bé một chốn an toàn, đảm bảo để cậu biến hình. Với định kiến thường trực với người sói, cụ Dumbledore đồng ý rằng vì sự an nguy của Remus, tình trạng của cậu bé không nên được lan truyền. Mỗi tháng một lần, cậu bé sẽ đến một căn nhà an toàn và thoải mái trong làng Hogsmeade, được bảo vệ bởi nhiều bùa chú và chỉ có một lối đi ngầm từ khuôn viên Hogwarts, để có thể yên tâm mà biến hình.

Remus cảm thấy phấn khởi chưa từng có trong đời. Ước mơ của cậu chính là được gặp gỡ những đứa trẻ khác và đây là lần đầu tiên, cậu có bằng hữu và bạn thân.

————— Đến trường —————

Được phân loại vào Gryffindor, Remus nhanh chóng kết bạn với hai anh bạn vui tính, tự tin, và nổi loạn, James Potter và Sirius Black. Hai người họ bị thu hút bởi khiếu hài hước ngầm và lòng tốt đáng quý của Remus, ngay cả khi họ không phải lúc nào cũng có tấm lòng như vậy. Remus, luôn làm bạn với những kẻ yếu thế, cũng đối xử rất tốt với Peter Pettigrew, một cậu bạn Gryffindor khác lùn tí và có phần chậm chạp, người mà James và Sirius sẽ không cho rằng đáng quan tâm đến nếu Remus không thuyết phục họ. Bộ tứ nhanh chóng trở nên không thể tách rời.

Remus được xem như là lương tâm của nhóm, nhưng là một lương tâm thường mắc sai lầm. Cậu không ủng hộ khi những trò bắt nạt Severus Snape diễn ra liên tục, nhưng cậu quá yêu quý James và Sirius, cũng như quá biết ơn sự đón nhận của họ, để không thể chống lại họ mỗi khi cậu biết là cậu nên làm vậy.

Điều không thể tránh khỏi là ba người bạn thân của Remus đã sớm tò mò rằng tại sao cậu cứ biến mất mỗi tháng một lần. Tin rằng những gì xảy đến với mình lúc nhỏ rằng bạn bè sẽ bỏ rơi cậu nếu họ biết cậu là người sói, Remus tìm cách nói dối ngày càng nhiều hơn để ngụy biện cho sự biến mất của mình. James và Sirius đã đoán ra sự thật vào năm học thứ hai. Với lòng biết ơn kinh ngạc của Remus, họ không chỉ không bỏ rơi bạn mình mà còn nghĩ ra một phương thức tuyệt vời để giảm đi sự cô đơn hằng tháng của cậu. Họ đã đặt cho cậu một biệt danh gắn bó với cậu suốt quãng thời gian đi học: "Moony" – Mơ Mộng Ngớ Ngẩn (theo bản dịch của Lý Lan). Remus kết thúc những năm tháng nhà trường với vai trò một Huynh trưởng.

———— Hội Phượng Hoàng ————

Vào lúc bộ tứ ra trường, việc xây dựng thế lực của Chúa tể Voldemort đã gần hoàn tất. Chương ngại vật thực sự đối với hắn ta tập trung tại một tổ chức ngầm tên là Hội Phượng Hoàng, nơi cả bốn chàng thanh niên đều tham gia.

Cái chết của James Potter, cùng với người vợ Lily của anh, dưới tay Chúa tể Voldemort, là một trong những sự kiện chấn động nhất trong cuộc đời vốn đã đầy rắc rối của Remus. Bạn bè có ý nghĩa với cậu hơn bất kỳ ai khác, bởi vì cậu từ lâu đã chấp nhận sự thật rằng hầu hết mọi người đều xem cậu là kẻ không nên động vào, và rằng cậu không thể nào lấy vợ và sinh con. Tệ hơn nữa, trong vòng hai mươi bốn giờ cậu đã mất luôn hai người bạn thân còn lại. Khi đang đi công cán cho Hội Phượng Hoàng ở phía bắc, Remus nhận được tin khủng khiếp rằng một trong hai người bạn của cậu đã sát hại người kia, đã bị vào ngục Azkaban, là một kẻ phản bội Hội lẫn phản bội Lily và James.

Sự thất bại của Voldemort đánh dấu khởi đầu của một thời kỳ đơn độc và bất hạnh lâu dài đối với Remus, trong niềm hân hoan của những người còn lại trong thế giới pháp thuật. Anh đã mất đi ba người bạn thân, cộng với sự giải tán của Hội, các cộng sự trước đây đều trở về với cuộc sống bận rộn với gia đình. Mẹ anh giờ đã chết, và trong khi cha Lyall luôn vui sướng khi được gặp con trai mình thì Remus lại từ chối quay về ở với ông, không muốn gây nguy hại đến sự sống đang bình yên của cha.

Remus bấy giờ sống một cuộc sống vất vưởng, được ngày nào hay ngày nấy, chấp nhận làm những công việc dưới khả năng của mình, luôn nhận thức được rằng anh sẽ phải rời đi trước khi những dấu hiệu về việc bị bệnh mỗi tháng một lần vào lúc trăng tròn của mình bị các đồng nghiệp phát hiện.

———— **Liều thuốc Bả sói** ————

Một bước tiến trong cộng đồng pháp thuật mang đến cho Remus niềm hy vọng mới: Sự ra đời của Liều thuốc Bả sói. Liều thuốc này không ngăn chặn được việc một người sói biến hình mỗi tháng một lần, nhưng nó sẽ kìm hãm sự hung tợn để trở thành một con sói ngái ngủ bình thường. Nỗi sợ hãi lớn nhất của Remus là anh sẽ giết người khi đầu óc không còn tỉnh táo. Tuy nhiên, liều Bả sói rất phức tạp với nguyên liệu rất đắt tiền. Remus không đời nào có thể dùng thử nó mà không thừa nhận bản chất thật của mình, vì vậy anh lại tiếp tục sự tồn tại cô độc, nay đây mai đó của mình.

———— Trở lại Hogwarts ————

Một lần nữa, cụ Albus Dumbledore lại thay đổi cuộc đời của Remus Lupin khi cụ lần theo dấu của anh đến một mái nhà xiêu vẹo sắp đổ nát ở Yorkshire. Không chỉ vui sướng khi gặp được thầy Hiệu trưởng, Remus còn kinh ngạc hơn khi cụ Dumbledore đề nghị anh vào vị trí giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám. Anh chỉ bị thuyết phục khi cụ thông báo rằng có một nguồn Liều thuốc Bả sói không giới hạn cho anh, được bậc thầy Độc dược, Severus Snape, bào chế và cung cấp.

Tại Hogwarts, Remus đã bộc lộ năng lực giảng dạy và tài năng hiếm có trong chuyên môn của mình, cộng với sự thấu hiểu học trò sâu sắc. Thầy, như mọi khi, đặc biệt chú ý đến những học trò lép vế, và cả Neville Longbottom lẫn Harry Potter đều nhận được lòng tốt và sự thông thái của thầy.

Tuy nhiên, điểm yếu xưa kia của Remus vẫn còn đó. Thầy mang mối ngờ vực sâu sắc về một trong số những người bạn cũ của mình, một kẻ đào tẩu công khai, nhưng không kể cho bất kỳ ai tại Hogwarts biết. Khao khát được bầu bạn và được yêu quý đến tuyệt vọng khiến thầy không có đủ sự can đảm và thành thật mà lẽ ra thầy phải có.

Một sự hỗn loạn không may xảy đến khiến thầy Remus phải biến hình hoàn toàn thành một người sói ngay trong khuôn viên trường. Với nỗi oán hận chưa bao giờ giảm bất kể thầy Remus có tỏ ra lịch thiệp và nhã nhặn đến thế nào, Giáo sư Severus Snape vẫn tìm cách loan báo rộng rãi thân phận thực sự của giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám này. Remus buộc phải từ chức và rời Hogwarts một lần nữa.

———— Hôn nhân ————

Khi Chúa tể Voldemort một lần nữa giành lại thế lực, phe chống đối khi xưa lại tái hợp và Remus một lần nữa trở thành một phần của Hội Phượng Hoàng.

Lần này, Hội có sự tham gia của một Thần sáng bảy giờ vẫn quá trẻ để gia nhập Hội vào những ngày đầu thành lập. Thông minh, dũng cảm và vui tính, cô Nymphadora Tonks tóc hồng là đệ tử của Alastor "Mắt Đen" Moody, Thần sáng gan lì nhất và già dặn nhất trong hội.

Thầy Remus, thường xuyên rầu rĩ và lẻ loi, ban đầu cảm thấy thích thú, rồi ấn tượng, và sau đó đã thực sự phải lòng cô phù thủy trẻ. Thầy chưa từng yêu ai trước đây. Nếu chuyện này xảy ra trong thời bình, Remus có lẽ đã đơn giản là bỏ đi nơi khác tìm công việc mới để thầy không phải chịu đựng nỗi đau phải nhìn cô Tonks cặp kè một chàng pháp sư trẻ đẹp nào đó ở văn phòng Thần sáng, điều mà thầy tin sẽ xảy ra. Tuy nhiên, lúc đấy là thời chiến, cả hai đều cần phải ở lại Hội Phượng Hoàng và không ai biết được ngày sau sẽ ra sao. Thầy Remus cảm thấy rất chính đáng khi ở đúng nơi thầy đang ở, giữ cảm xúc cho riêng mình nhưng lòng vẫn thầm hờn hởi mỗi khi có ai ghép đôi thầy với cô Tonks trong một nhiệm vụ xuyên đêm.

Thầy Remus không bao giờ nghĩ rằng cô Tonks sẽ đáp lại tình cảm của mình bởi thầy đã quá quen với việc tự xem bản thân là không trong sạch và không xứng đáng. Sau một năm kết bạn thân thiết, một đêm nọ trong khi đang nằm ẩn nấp bên ngoài nhà một tên Tử thần Thực tử, cô Tonks đã nhận xét vu vơ về một người bạn của họ trong Hội ("Anh vẫn đẹp trai há, ngay cả sau khi ra khỏi Azkaban?"). Trước khi tự ngăn mình lại được, Remus đã trả lời cay đắng rằng thầy đoán là cô yêu người bạn đó rồi ("Anh ta luôn giành được cánh phụ nữ."). Lúc này, cô Tonks bỗng trở nên giận dữ. "Anh hẳn đã biết rõ rằng tôi yêu ai, nếu anh chịu chú ý thay vì dành quá nhiều thời gian tiếc thương cho bản thân."

Phản ứng ngay tức thì của thầy Remus là niềm hạnh phúc thầy chưa từng trải qua trong cuộc đời, nhưng nó cũng bị dập tắt gần như ngay tức thì bởi gánh nặng trách nhiệm của thầy. Thầy luôn biết rằng thầy không thể kết hôn và mạo hiểm di truyền tình trạng đau khổ và đầy hồ thẹn này cho thế hệ sau. Vì thế thầy giả vờ như không hiểu lời cô Tonks, nhưng không lừa được cô. Sắc bén hơn cả Remus, cô Tonks tin chắc rằng thầy yêu cô, nhưng thầy không chịu thừa nhận nó vì lòng cao thượng không phải lỗi. Tuy nhiên, thầy né tránh tất cả những chuyển nhiệm vụ với cô, hiếm khi nói chuyện với cô, và bắt đầu xung phong tham gia những nhiệm vụ nguy hiểm nhất. Cô Tonks trở nên buồn rầu đến tuyệt vọng, không chỉ vì tin chắc rằng người cô yêu không bao giờ mong muốn dành thời gian ở bên cô nữa, mà còn bởi thầy thà đi vào chỗ chết còn hơn là thú nhận tình cảm của mình.

Cả thầy Remus và cô Tonks đều chiến đấu với Chúa tể Voldemort và bọn Tử thần Thực tử của hắn tại Sở Bảo mật, trận đấu đã công khai sự trở lại của Voldemort. Việc mất đi người bạn học cuối cùng trong trận đấu này càng góp phần cho cái tinh thần tự hủy hoại bản thân của thầy Remus. Cô Tonks chỉ có thể đứng nhìn trong tuyệt vọng khi thầy xung phong làm gián điệp cho Hội, rời đi để sống chung với những người sói khác nhằm cố gắng thuyết phục họ về phe cụ Dumbledore. Với việc này, thầy đang đối mặt với nguy cơ bị trả thù bởi tên người sói đã thay đổi cuộc đời thầy mãi mãi, Fenrir Greyback.

Thầy Remus đã mặt đối mặt với cả tên Greyback và cô Tonks tại Hogwarts chỉ một năm sau đó, khi Hội chạm trán với bọn Tử thần Thực tử trong lâu đài. Trong trận chiến này, Remus lại mất thêm một người mà thầy yêu thương: cụ Albus Dumbledore. Cụ Dumbledore được mọi thành viên Hội Phượng Hoàng yêu kính, nhưng với thầy Remus, cụ là đại diện của lòng từ bi, sự khoan dung và thấu hiểu mà thầy không nhận được từ bất cứ ai khác trên thế gian ngoài cha mẹ và ba người bạn thân của thầy, cũng là người duy nhất đã cho thầy một vị trí trong xã hội pháp thuật bình thường.

Sau trận chiến đẫm máu, trước lời tuyên bố của Fleur Delacour rằng sẽ mãi yêu Bill Weasley, người cũng đã bị Greyback cắn, cô Tonks can đảm tuyên

bố công khai tình cảm cô dành cho thầy Remus, thầy cũng buộc phải thú nhận về tình yêu mãnh liệt dành cho cô. Dù lòng vẫn còn mang nặng nỗi nghi hoặc sâu trong tâm khảm, thầy Remus vẫn lặng lẽ kết hôn với cô Tonks tại miền bắc Scotland, với sự chứng kiến của những người trong quán rượu nhỏ ở địa phương. Thầy vẫn lo sợ rằng sự kỳ thị dành cho thầy sẽ ảnh hưởng đến vợ mình nên mong muốn không có bất cứ tiếng kèn trống nào vang lên chúc tụng họ. Thầy bị giằng xé liên tục giữa niềm vui sướng khi lấy được người trong mộng và nỗi kinh hoàng thầy có thể sẽ mang đến cho cả hai người họ.

———— Làm cha ————

Chỉ vài tuần sau lễ cưới, thầy Remus nhận ra rằng cô Tonks đã có thai và mọi điều mà thầy luôn sợ hãi đang đến ngày một gần. Thầy tin chắc rằng mình đã di truyền máu người sói cho một đứa trẻ vô tội và đã ràng buộc cô Tonks vào cuộc đời như mẹ thầy, luôn phải chuyển nhà từ nơi này đến nơi khác, không thể an cư, để giấu đứa con ngày càng bạo lực khuất mắt mọi người. Lòng đầy cắn rứt và tự dẫn vật bản thân, thầy Remus trốn đi, bỏ lại cô Tonks đang bụng mang dạ chửa, đi tìm Harry và đề nghị được đồng hành cùng cậu trong cuộc phiêu lưu coi-thường-tính-mạng gì đấy đang chờ đợi.

Cậu chàng Harry mười-bảy-tuổi khiến thầy Remus vô cùng kích động và bất mãn khi không chỉ từ chối đề nghị của thầy mà còn tỏ ra tức giận và vô lễ. Cậu nói với ông thầy cũ của mình rằng thầy đang cư xử ích kỷ và vô trách nhiệm. Thầy Remus đáp trả với một thái độ đầy nóng giận vốn không phải của thầy, rồi lao ra khỏi căn nhà đến trú ở một góc quán Cái Vạc Lùng, ngồi đó uống rượu và hút thuốc.

Tuy nhiên, sau vài giờ nghĩ ngợi, thầy Remus buộc phải chấp nhận rằng cậu học trò của mình vừa dạy mình một bài học đắt giá. Thầy Remus nhớ lại, James và Lily đã luôn ở bên Harry ngay cả khi kề cận cái chết. Cha mẹ của thầy, Lyall và Hope, cũng hi sinh sự bình yên và an toàn của họ để giữ cả nhà luôn được bên nhau. Quá xấu hổ, thầy Remus rời quán trọ và trở về với vợ, cầu xin sự tha thứ và đảm bảo với cô rằng, dù có chuyện gì xảy ra, thầy cũng sẽ không bao giờ rời xa cô lần nữa. Suốt thời kỳ thai nghén của cô Tonks, thầy Remus không nhận nhiệm vụ nào từ Hội Phượng Hoàng và đặt việc bảo vệ vợ con mình làm ưu tiên hàng đầu.

Con trai nhà Lupin, Edward Remus ("Teddy") được đặt theo tên ông bố vợ vừa qua đời của thầy Remus. Trước sự nhẹ nhõm và vui mừng của cha mẹ, cậu bé không có bất kỳ dấu hiệu nào của chứng hóa sói khi ra đời, nhưng lại thừa hưởng khả năng biến hình theo ý muốn của mẹ. Vào đêm Teddy ra đời, Remus đã để cô Tonks và con trai lại cho bà ngoại chăm sóc, để thầy có

thể đi tìm Harry lần đầu tiên sau lần cãi vã dữ dội của họ. Tại đây, thầy đã đề nghị Harry làm cha đỡ đầu cho Teddy, lòng ngập tràn tha thứ lẫn biết ơn dành cho người đã mang thầy trở lại với gia đình, cũng là niềm hạnh phúc lớn nhất của thầy.

———— Cái chết ————

Cả thầy Lupin lẫn cô Tonks đều quay lại Hogwarts cho trận chiến cuối cùng, để con trai bẻ bồng của họ lại cho bà ngoại chăm sóc. Cặp vợ chồng biết rõ rằng nếu Voldemort thắng trận chiến này, gia đình của họ sẽ bị xóa sổ: do cả hai đều là thành viên cốt cán của Hội Phượng Hoàng. Cô Tonks vốn là cái gai trong mắt người dì Tử Thần Thực Tử của cô, Bellatrix Lestrange, và con trai họ là loài phản bội dòng máu thuần chủng, do có nhiều họ hàng Muggle và mang dòng máu người sói.

Đã từng sống sót qua nhiều cú va chạm với bọn Tử thần Thực tử và chiến đấu rất điêu luyện và can đảm để thoát khỏi nhiều vòng vây siết chặt, thầy Remus Lupin đã gục ngã dưới bàn tay của Antonin Dolohov, một trong những tên Tử thần Thực tử phục vụ lâu dài, tận tụy và tàn bạo nhất. Thầy Remus đã không còn trong tình trạng chiến đấu tốt nhất khi lao đến trận chiến. Nhiều tháng trời không hoạt động, chỉ dùng hầu hết những bùa che chắn và bảo vệ đã làm giảm năng lực đấu tay đôi của thầy, và khi thầy chạm trán một tên pháp sư đấu tay đôi điêu luyện như Dolohov, đã cứng cựa hơn sau nhiều tháng chém giết, phản ứng của thầy trở nên quá chậm.

Thầy Remus Lupin được truy tặng Huân chương Merlin đệ Nhất, là người sói đầu tiên được trao danh hiệu này. Tấm gương về cuộc sống và cái chết của thầy đóng góp rất lớn trong việc dỡ bỏ sự kỳ thị dành cho người sói. Những ai đã biết đến thầy sẽ không bao giờ lãng quên thầy: một người đàn ông can đảm, tốt bụng đã làm tất cả những gì có thể làm khi gặp những tình huống khó khăn và đã giúp đỡ nhiều người hơn thầy có thể nhận ra.

———— Cảm nghĩ của cô Jo ————

Remus Lupin là một trong những nhân vật tôi thích nhất trong toàn bộ series Potter. Tôi đã lại khiến mình khóc thêm lần nữa khi viết mục này, vì tôi rất ghét phải giết thầy.

Tình trạng hóa sói của thầy Lupin là một phép ẩn dụ cho những căn bệnh bị kỳ thị, như HIV/AIDS. Mọi kiểu mê tín có vẻ đều vây quanh những tình trạng truyền máu, có lẽ là vì chỉ nhắc đến máu thôi là đã toàn điều kiêng kỵ rồi. Cộng đồng pháp thuật cũng dễ bị kích động và mang định kiến như Muggle vậy, và nhân vật Lupin đã cho tôi có cơ hội xem xét những thái độ này.

Thần hộ mệnh của thầy Remus chưa từng được tiết lộ trong các cuốn sách Potter, dù chính thầy là người dạy cho Harry biết thế nào là khó khăn lẫn phi thường trong việc tạo ra một Thần hộ mệnh. Thật ra là nó là một con sói – một con chó sói thường thôi, không phải người sói. Loài sói sống theo bầy và không hiểu chiến, nhưng thầy Remus không thích hình dáng Thần hộ mệnh của mình chút nào, vì nó luôn khiến thầy nghĩ đến nỗi khổ của mình. Mọi thứ có liên quan đến sói đều khiến thầy ghê sợ, và thầy thường cố ý tạo ra một Thần hộ mệnh không hữu hình, đặc biệt là khi có người đang nhìn.

[Hết! Hết rồi đó nha!]

Nguồn nội dung: Chương 2, "Chủ nghĩa Anh hùng, Gian nan Vất vả, và Những Thú vui Nguy hiểm" của J.K. Rowling

Dịch bài, làm ảnh: BadgerBoy

Hiệu chỉnh: El Niño và Zorba the fat cat

Nguồn ảnh: Natello @deviantART

Cảm ơn bồ vì đã đọc đến dòng này. Chuyện dài quá nhỉ và tiếc gì một cái share về câu chuyện buồn đêm trăng này chứ? 😞:(

Bi kịch cuộc đời của nhân vật
lẽ ra cô Jo đã để cho sống sót,
nhưng cuối cùng lại **giết chết.**

CÂU CHUYỆN ĐẦY ĐỦ VỀ CUỘC ĐỜI **THẦY REMUS LUPIN**
ĐƯỢC KỂ VÀO MỘT ĐÊM TRĂNG TRÒN

HỌC VIỆN PHÁP THUẬT VÀ MA THUẬT HOGWARTS VIỆT NAM

Người sói không có một cuộc sống dễ dàng. Trong phần tiếp theo của bài viết về người sói, chúng ta sẽ biết được những nguyên nhân vì sao mà Remus và những người như ông gặp rất nhiều khó khăn để hòa nhập vào xã hội.

NGƯỜI SÓI

ĐƯỢC VIẾT BỞI J.K. ROWLING

Người sói xuất hiện khắp thế giới và xưa nay luôn bị xem là những kẻ ngoài lề trong chính xã hội pháp thuật chúng được sinh ra. Những phù thủy và pháp sư thường xuyên săn lùng và nghiên cứu sinh vật này sẽ đối mặt với nguy cơ bị tấn công cao hơn Muggle bình thường. Vào cuối thế kỷ thứ mười chín, Giáo sư Marlowe Forfang, chuyên gia vĩ đại về người sói ở Anh quốc, đã đảm đương trọng trách thực hiện một nghiên cứu toàn diện về tập tính của loài này. Ông ta phát hiện ra rằng đa số đối tượng ông có thể tiếp xúc để nghiên cứu và truy vấn đều từng là pháp sư trước khi bị cắn. Qua những người sói, ông cũng biết được Muggle "có vị" khác với các pháp sư và dễ bị tử thương hơn rất nhiều, còn giới pháp sư và phù thủy sẽ sống sót và trở thành người sói.

Các chính sách Bộ Pháp thuật dành cho người sói luôn rất rườm rà và vô nghĩa. Một Bộ Quy tắc Ứng xử của Người sói được xây dựng vào năm 1637 buộc những người sói phải ký và cam đoan rằng họ không được tấn công bất cứ ai, và mỗi kỳ trăng đều phải tự nhốt kín mình lại. Chẳng có gì lạ gì khi chả ai chịu ký kết cái Quy tắc đó, vì có ai mà mạnh dạn bước thẳng vào Bộ và tự nhận mình là người sói đâu, đây cũng vấn đề Ban đăng kiểm Người sói sau này gặp phải. Suốt nhiều năm, là cái nơi lẽ ra phải có tập nập người sói đến khai báo tên và thông tin cá nhân, Ban đăng kiểm Người sói lại hoạt động một cách nửa mùa và thiếu uy tín, bởi rất nhiều người mới bị cắn tìm cách giữ kín tình trạng của mình để trốn tránh nỗi tủi hổ và sự đào thải nhân tiên. Người sói đã bị đùn đẩy qua lại giữa phân bộ Quái thú (Beast) và Nhân tri* (Being) thuộc Sở Điều phối và Kiểm soát Sinh vật Pháp thuật trong thời gian dài, vì không ai quyết định được là người sói nên được phân loại là người hay sói. Đến một thời điểm, Ban đăng kiểm Người sói và Đơn vị Bắt giữ Người sói đều trực thuộc phân bộ Quái thú, trong khi cùng lúc thì văn phòng Dịch vụ Hỗ trợ Người sói lại được thành lập trong Phân bộ Nhân tri. Cũng chẳng ai từng xuất hiện tại phòng Dịch vụ Hỗ trợ này, cùng lý do

với tình trạng ế ẩm của Ban đăng kiểm nói trên, và cuối cùng nó cũng bị đóng cửa.

Bạn sẽ trở thành người sói khi bị người sói cắn khi ở dạng dạng sói vào thời điểm trăng tròn. Khi đó, nước dãi của người sói hòa vào máu của nạn nhân nên xảy ra sự truyền nhiễm.

Những truyền thuyết và thần thoại của Muggle về người sói nhìn chung là sai, mặc dù cũng có vài điểm sự thật nho nhỏ. Đạn bạc không giết được người sói, nhưng hỗn hợp bạc và cây bạch tiễn nghiền thành bột đắp lên vết cắn mới sẽ 'niêm phong' vết thương và ngăn nạn nhân chảy máu đến chết (mặc dù vẫn tồn tại những bi kịch được kể về các nạn nhân van xin được chết còn hơn là sống với thân phận người sói).

Nửa sau thế kỷ hai mươi, một vài loại dung dịch đã được chế tạo ra để giảm bớt hiệu lực của việc hóa sói. Trong đó thành công nhất là Liều thuốc Bả sói.

Sự biến hình hằng tháng của người sói sẽ cực kỳ đau đớn nếu không được chữa trị và họ thường xuyên trở nên xanh xao và yếu ớt trước và sau thời điểm đó. Khi đang ở dạng sói, người sói sẽ hoàn toàn mất đi nhận thức đúng sai của loài người. Tuy nhiên, thật không đúng khi khẳng định (như một số chuyên gia, đáng chú ý là ghi chép của Giáo sư Emerette Picardy trong cuốn "Loài sói vô kỷ luật: Lý do mà Người sói Không đáng được sống") rằng họ sẽ mất đi tư cách đạo đức lâu dài. Khi ở dạng người, người sói cũng có thể tốt đẹp và tử tế như những người khác. Mặt khác, họ cũng có thể rất nguy hiểm ngay cả khi là người, như trường hợp của Fenrir Greyback, kẻ luôn muốn cắn xé khi là người và luôn mài móng sắc như vuốt để thực hiện được mục đích đó.

Nếu bị tấn công bởi một người sói vẫn còn ở dạng người, nạn nhân có thể nhiễm vài tính cách nhỏ giống sói như thích ăn thịt tái, ngoài ra thì không bị hành hạ bởi những căn bệnh kéo dài. Tuy nhiên, bất cứ vết cắn hay cào nào từ người sói đều để lại sẹo vĩnh cửu, dù khi tấn công thì người sói có đang ở dạng nào đi chăng nữa.

Gần như không thể phân biệt được giữa sói thật và người sói khi ở dạng sói, dù có thể mõm chúng sẽ ngắn hơn và con người sẽ nhỏ hơn (giống "loài người" hơn), đuôi thì mọc thành búi chứ không dài và rậm. Sự khác biệt thật sự nằm ở hành vi. Chó sói thật không quá hung hăng, và nếu trong nhiều truyện dân gian mô tả chúng là loài thú săn mồi ngu ngốc thì các pháp sư chuyên gia tin rằng đây là đang nói về người sói chứ không phải chó sói thật.

Người sói thường duy trì nòi giống bằng cách tấn công những người-không-phải-sói. Sự kỳ thị dành cho người sói đã leo thang qua nhiều thế kỷ nên rất ít người sói chịu kết hôn và sinh con. Tuy nhiên, khi người sói kết hôn với người thường, không có bất cứ dấu hiệu nào cho thấy rằng sự hóa sói có thể di truyền sang con cháu họ.

Một đặc tính gây tò mò của tình trạng này là nếu có hai người sói tiếp xúc và giao phối với nhau vào lúc trăng tròn (trường hợp hiếm vô cùng, chỉ mới xảy ra hai lần trong lịch sử) thì kết quả của sự giao phối sẽ là những sói con không khác gì sói thật ngoại trừ việc chúng có trí thông minh khác thường. Chúng chẳng hung hăng hơn sói thường và cũng không tìm người để tấn công. Một bầy sói như thế đã được thả tự do, trong sự bí mật tuyệt đối, vào Rừng Cấm của trường Hogwarts, với sự cho phép tử tế của cụ Albus Dumbledore. Chúng đã lớn lên thành những con sói xinh đẹp và thông minh khác thường và đến nay vẫn còn vài con sống tại đó, làm dấy lên những đồn thổi về "người sói" trong rừng – những câu chuyện mà không giáo sư hay người giữ rừng nào buồn gặt bỏ đi bởi vì giữ phù thủy sinh tránh xa khỏi Rừng Cấm chính là điều họ mong muốn.

*Being: Từ để gọi chung những sinh vật có thể tư duy như con người và có hình dạng giống (toàn bộ hoặc một phần) với con người. Riêng con người thì thuộc nhánh 'human being'.

[Hết]

Nguồn nội dung: Chương 2, "Chủ nghĩa Anh hùng, Gian nan Vất vả, và Những Thú vui Nguy hiểm" của J.K. Rowling

Dịch bài, làm ảnh: BadgerBoy

Hiệu chỉnh: El Niño

Nguồn ảnh: Pottermore

-BadgerBoy-

CHƯƠNG 3: SYBILL TRELAWNEY

Từ sự đau buồn của McGonagall đến những nỗi đau của cả gia đình Lupin, chúng ta đã nghe về chủ nghĩa anh hùng, gian nan vất vả. Bây giờ chúng ta sẽ đi vào những khía cạnh khác, tràn ngập những lời tiên tri đáng lo ngại (chỉ có hai trong số đó là chính xác), thú vui và những sở thích nguy hiểm.

Khám phá thêm về giáo viên tiên tri của Hogwarts - giáo viên Doobank Sybill Trelawney, vị giáo sư duy nhất có khả năng dự đoán những cái chết và những rắc rối của bạn từ một tách trà.

Thật ra không nhiều bạn biết hôm nay, 9 tháng 3, là sinh nhật cô Tre đầu. Thế nên bọn mình đã dịch rồi gửi đến các bạn bài về cô giáo lập dị này do tác giả J.K. Rowling viết đây nhé. Cũng có nhiều cái hay ho lắm đạ. 🙄😏

GIÁO SƯ SYBILL TRELAWNEY

— J.K. ROWLING

SINH NHẬT:

Ngày 9 tháng 3

ĐỬA PHÉP

Gỗ cây phi và lõi làm từ tóc kỳ lân dài 9,5 inch, rất linh hoạt

NHÀ HOGWARTS:

Ravenclaw

KHẢ NĂNG ĐẶC BIỆT:

Tiên tri, thỉnh thoảng đoán đúng trước khi bất tỉnh

QUAN HỆ:

Mẹ muggle, cha phù thủy

GIA ĐÌNH:

Cuộc hôn nhân sớm chấm dứt trong vỡ nát không lường trước khi cô từ chối chấp nhận theo họ chồng 'Higglebottom'

Không có con

SỞ THÍCH:

Thực hành đưa ra những lời tiên tri cố hữu nặng nề trước gương, thích uống rượu sê-ri.

Sybill là chít của một Nhà tiên tri thực thụ, Cassandra Trelawney. Thiên khiếu của bà Cassandra đã bị mai một dần qua các thế hệ con cháu, dù Sybill được thừa hưởng nhiều hơn cô tưởng. Bị huyễn hoặc bởi chính

những lời tự chém gió về năng khiếu của bản thân (có ít nhất chín mươi phần trăm lời cô nói là điêu), cô Sybill đã rèn luyện một tác phong giật gân và ưa gây ấn tượng với đám học trò cả tin bằng những dự đoán chết chóc và tai họa. Cô cũng có kha khá năng khiếu với ngón nghề của mấy tay thầy bói. Đọc vị chính xác được sự lo sợ và dễ dụ của Neville trong tiết đầu tiên, Sybill nói với cậu bé rằng cậu sắp làm vỡ cái tách, và cậu làm vỡ thật. Vào những lúc khác, đám học trò nhẹ dạ đã tự làm việc đó giúp cô. Giáo sư Trelawney nói với Lavender Brown rằng điều mà cô bé đang sợ sẽ xảy đến với cô vào ngày 16 tháng Mười, và khi Lavender nhận được tin con thỏ cưng của cô nàng chết vào ngày đó thì cô nàng lập tức liên kết điều đó với lời dự đoán. Tất cả lập luận của Hermione (rằng Lavender không lo sợ về cái chết của con thỏ trước đó, nó còn rất nhỏ; hơn nữa con thỏ cũng không chết vào ngày mười sáu mà vào trước đó một ngày) đều chẳng ăn thua, bởi Lavender muốn tin rằng sự bất hạnh đã được báo trước cho cô nàng. Bằng định luật cân bằng, những dự đoán liên tiếp của Giáo sư Trelawney đôi khi lại trúng đích, dẫu vậy hầu hết thời gian cô đoán nhiều nhưng toàn đoán trật và hay tỏ vẻ ta đây.

Tuy nhiên, Sybill cũng từng có những cú chớp minh mẫn chuẩn xác cực hiếm hoi mà sau đó cô không bao giờ ngộ ra. Cô còn được trọng dụng tại Hogwarts là do cô đã thể hiện, khi được cụ Dumbledore phỏng vấn, rằng cô là người vô thức sở hữu những hiểu biết quan trọng. Cụ Dumbledore cho cô một chốn tôn nghiêm tại trường, một phần là để bảo vệ cô, một phần hy vọng rằng sẽ có nhiều dự đoán chính xác hơn nữa sắp tới (và cụ đã phải chờ rất nhiều năm mới đến lần tiếp theo).

Nhận thức được vị thế thấp kém của mình trong giáo ban bởi hầu hết họ đều tài năng hơn cô, Sybill dành hầu hết thời gian tách khỏi đồng nghiệp, ru rú trong văn phòng ngọt ngào và chật chội của mình trên tháp. Có lẽ do vậy nên chẳng có gì bất ngờ khi cô dần trở nên nghiện rượu. Cô Sybill Trelawney cũng từng kết hôn lúc trẻ, nhưng cuộc hôn nhân đó kết thúc trong sự đoạn tuyệt bất ngờ khi cô từ chối mang họ “Higglebottom” của chồng.

Giáo sư Trelawney và McGonagall là hai thái cực đối lập: Một người thì phần nào như kiểu lang băm, mách lới, và phô trương, trong khi người kia thì thông minh dĩnh dộ, nghiêm khắc, và ngay thẳng. Tuy nhiên, khi vụ Dolores Umbridge ngoại bang tối cao và phi-Hogwarts cố trục xuất cô Sybill ra khỏi trường, chính cô Minerva McGonagall, người đã từng nhiều lần chỉ trích cô Trelawney, lại biểu lộ lòng tốt thực sự trong con người mình để lên tiếng bảo vệ cô. Có gì đó tội nghiệp ở Giáo sư Trelawney, dù nếu gặp ngoài đời tôi sẽ thấy bực mình nhiều hơn, và tôi cho rằng cô Minerva đã cảm nhận được cảm giác thiếu thốn trong sâu thẳm cô Sybill.

— Vài lời của J.K.Rowling —

Tôi đã xây dựng tiểu sử chi tiết của vài thành viên trong giáo ban Hogwarts (chẳng hạn như cụ Albus Dumbledore, Minerva McGonagall, và Rubeus Hagrid), một số được đưa vào sách, một số thì không. Còn với Trelawney, có lẽ tôi chỉ có chút xíu ý tưởng mơ hồ về những gì đã từng xảy ra với vị giáo viên Tiên tri này trước khi cô ta đến làm việc tại Hogwarts. Tôi mừng tượng rằng cuộc sống của Sybill trước khi đến Hogwarts sẽ toàn là vất vả giữa cộng đồng pháp thuật, cố dựa hơi bà tổ mình để tìm việc, nhưng khinh miệt bất cứ ai không tin vào những thứ cô phán được dưới cương vị một Nhà Tiên tri.

Tôi thích những cái họ xứ Cornwall, và chưa từng sử dụng một cái nào cho đến cuốn sách thứ ba trong bộ truyện, cho nên đó là lý do Giáo sư Trelawney có cái họ như vậy. Tôi không muốn đặt cho cô cái tên nào lộ bịch, hay gợi đến sự xảo ngôn, mà là một thứ gì đó ẩn tượng và lôi cuốn. “Trelawney” là một cái họ cổ xưa, gợi đến việc Sybill dựa dẫm quá nhiều vào tổ tiên cô khi tìm cách tạo ẩn tượng. Có một bài hát hay xa xưa của xứ Cornwall có nói đến cái họ này (“Bài ca về Những Con người phương Tây”). Tên của cô Sybill là một từ đồng âm với “Sybil”, nghĩa là một bà đồng. Biên tập viên người Mỹ của tôi muốn tôi dùng tên “Sybil”, nhưng tôi thích phiên bản của mình hơn, vì trong khi nó hướng đến ý nghĩa về một bà thầy bói uy nghi thời xưa, nó thực sự không có gì hơn là một biến thể của cái danh phụ nữ “Sybil” đã lỗi thời. Giáo sư Trelawney, theo thói cảm nhận, không thực sự đủ điều kiện để được coi là một “bà đồng”.

——oOo——

À quên, chúc mừng sinh nhật cô cái chứ nhỉ? 🥳🥰

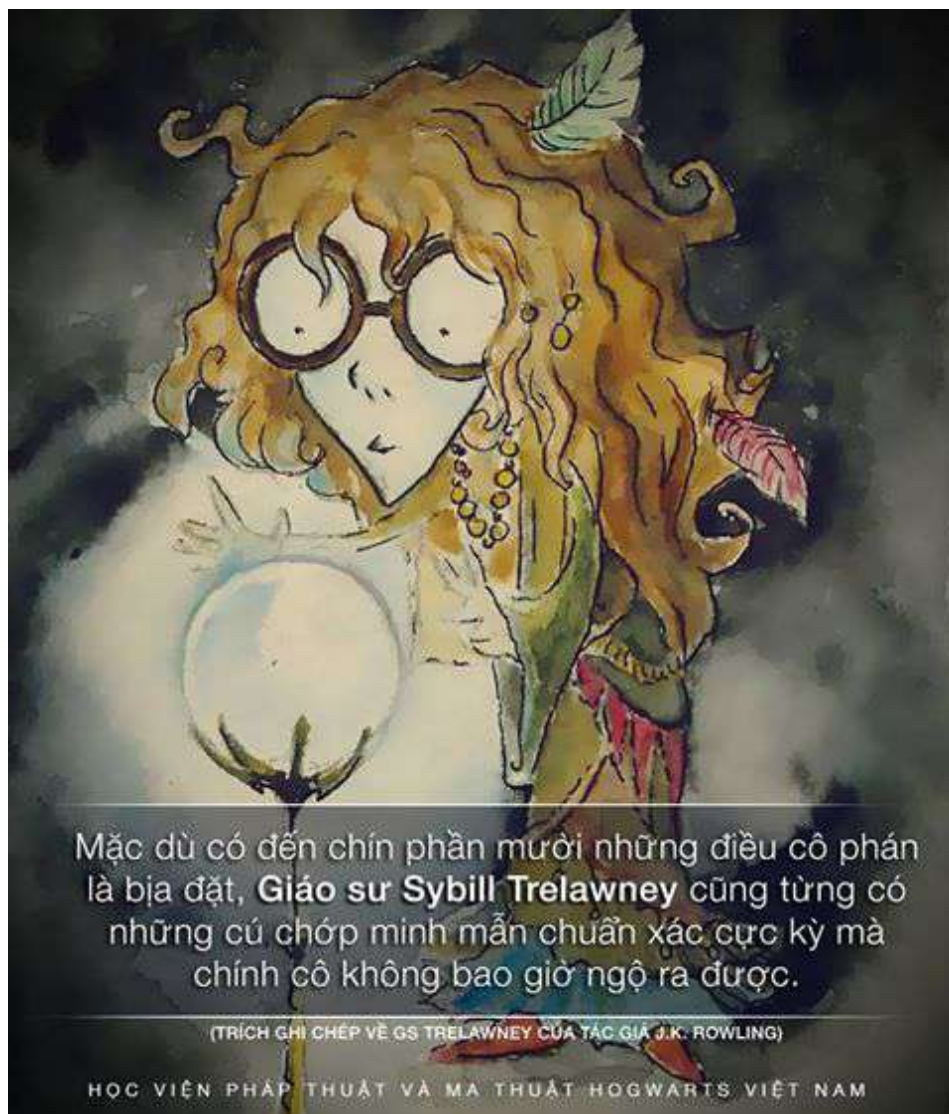
Original writing: Sybill Trelawney by JKR

Translate: BadgerBoy

Proofread: El Niño

Fanart by Beami

— El Niño

J.K. Rowling có một ý tưởng mơ hồ về cuộc sống của Sybill Trelawney trước khi dạy học ở Hogwarts, cô ấy có những ý tưởng rõ ràng về những điều Tiên tri, đặc biệt trong việc Bói Tên.

BÓI TÊN

- ĐƯỢC VIẾT BỞI J.K. ROWLING

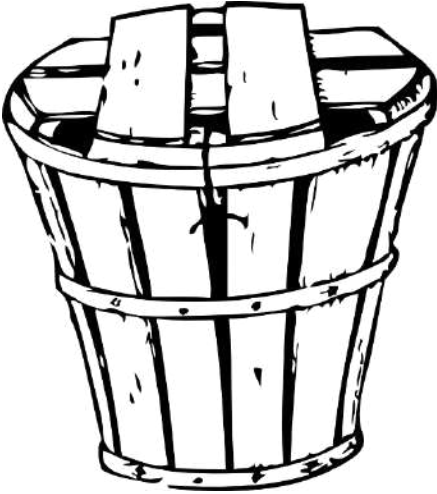
Một số tên tuổi rất lớn đã được ông bà cha mẹ đặt tên cho những đứa con, một số cái tên làm ta liên tưởng đến dân Muggle (James, Harry, Ronald), số khác tạo ra những hương vị khác biệt về nhân cách và số phận của người mang nó (Ví dụ Xenophilius, Remus, Alecto).

Một số pháp sư có truyền thống gia đình về tên. Ví dụ như gia đình Black, thích đặt tên cho con theo những ngôi sao và những chòm sao (nhiều người cho rằng phù hợp với tham vọng và niềm tự hào của họ). Các gia đình phù thủy khác (như Potters và Weasley) chỉ cần chọn tên yêu thích của họ cho con cái của mình.

Tuy nhiên, một lĩnh vực nào đó trong xã hội ma thuật ví dụ như nghề Bói Tên, những người này sẽ dự đoán tương lai của những đứa trẻ và đưa ra một tên hiệu thích hợp. Tất nhiên họ sẽ được trả bằng một khoản tiền vàng.

Thực tiễn này ngày càng trở nên hiếm hoi. Nhiều bậc cha mẹ muốn "để cho con cái tự tìm thấy tương lai của mình", và không thích (với lý do chính đáng) nhận được những gợi ý sớm về khả năng, những hạn chế hoặc, trong trường hợp xấu nhất là thảm họa. Các bà mẹ và những ông cha về nhà thường cảm thấy lo ngại sau khi gặp gỡ những thầy Bói Tên, họ chỉ mong rằng họ không nên nghe những lời dự đoán của thầy Bói Tên về tính cách hoặc tương lai của đứa con của mình.

CHƯƠNG 4: SILVANUS KETTLEBURN

Nếu bài viết của Sybill Trelawney là cô giáo tiên tri và thường đưa ra những lời dự đoán nguy hiểm, thì công việc của như giáo viên như Chăm sóc Sinh vật Huyền bí cũng sẽ đưa bạn vào giữa thế giới của họ. Rubeus Hagrid rất yêu mến các con thú bằng cách chăm sóc của mình, từ con rồng bị cấm của ông cho đến người bạn của ông - Aragog. Một người đàn ông đã làm công việc này trước thời Hagrid - Silvanus Kettleburn - cũng yêu thú cưng. Anh ta, có lẽ, cũng thích sử dụng tất cả tay chân của mình - điều mà anh ta chắc chắn là không thể mọc lại sau khi anh nghỉ hưu.

SILVANUS KETTLEBURN

ĐƯỢC VIẾT BỞI J.K. ROWLING

SINH NHẬT:

22 tháng 11

ĐŨA PHÉP

Gỗ cây dẻ và lõi lông chim phượng hoàng, mười một inch rưỡi, mềm dẻo dễ uốn

NHÀ HOGWARTS:

Hufflepuff

KHẢ NĂNG ĐẶC BIỆT:

Kiến thức bách khoa về sinh vật huyền bí, lòng can đảm

QUAN HỆ:

Cha mẹ đều là pháp sư

GIA ĐÌNH:

Không có vợ con

SỞ THÍCH:

Sinh vật nguy hiểm là công việc cũng như là sở thích của ông.

Silvanus Kettleburn là giáo viên bộ môn Chăm sóc Sinh vật Huyền bí ở trường Hogwarts cho đến năm thứ ba của Harry, khi đó ông được thay thế bởi Rubeus Hagrid.

Kettleburn là một người đàn ông hăng hái và đôi khi liều lĩnh với tình yêu tuyệt vời dành cho những sinh vật nguy hiểm mà ông thường xuyên nghiên cứu và chăm sóc. Sau đó đã dẫn đến thương tích nghiêm trọng cho chính

mình và đôi khi với những người khác. Thực tế này đã dẫn đến không ít hơn sáu mươi hai năm thử thách làm việc tại trường (một kỷ lục mà hiện vẫn còn đứng vững). Giống như Hagrid, ông có xu hướng đánh giá thấp những rủi ro liên quan đến việc chăm sóc các sinh vật như Rắn cánh (Occamys), Thủy quái và Cua Lửa, và một thảm họa nổi tiếng khi ông sơ ý làm cho Đại Sân Đường phát hỏa chỉ vì ông mãi mê chơi đùa với con Rắn lửa Thân tro (Ashwinder) khi nó đang tìm cách bắt một con sâu dưới “Nguồn suối Vạn hạnh”.

Kettleburn là một người đàn ông lập dị, dễ thương. Ông đã tiếp tục làm việc tại trường. Đây cũng là bằng chứng về tình cảm sâu sắc của ông dành cho nhân viên và sinh viên của mình. Ông đã hoàn thành sự nghiệp chỉ với một tay và nửa chân. Albus Dumbledore đã tặng cho ông một bộ tay chân bằng gỗ hoàn hảo khi ông nghỉ hưu, một món quà phải được thay thế thường xuyên bởi vì thói quen ghé thăm các khu bảo tồn rỗng của Kettleburn trong thời gian rảnh rỗi khiến cho chân tay bằng gỗ của ông thường xuyên bị cháy.

Kettleburn đã nghỉ hưu ở Hogsmeade vì đã tàn phế. Dù ông gặp nhiều khó khăn do tình trạng sức khỏe thể xác gây ra nhưng ông vẫn tham gia trận chiến Hogwarts. Với lòng quyết tâm thể hiện vai trò của mình, ông đã leo lên gác mái và ném toàn bộ số Nhu Trùng ra khỏi cửa sổ trần nhà khi những Tử Thần Thực Tử đi qua. Mặc dù điều này có thể không ảnh hưởng gì nhiều đến kết quả của cuộc chiến, nhưng nhìn chung nó cũng đã thể hiện đúng tinh thần chiến đấu.

Những câu chuyện này đã chứng minh, đó là chủ nghĩa anh hùng rất đa dạng từ hình ảnh, kích cỡ và đủ loại kiểu - cho dù đó là Remus Lupin vì cuộc đời của mình để cứu vãn thế giới phù thủy hay Silvanus Kettleburn đã quăng Nhu trùng vào Tử Thần Thực Tử từ gác mái của mình. Rốt cuộc, bạn cũng không phải là một Gryffindor có tay kiếm để trở thành một anh hùng; nhưng đôi khi, tất cả những gì bạn cần đó là trái tim của bạn đặt đúng nơi.

Chúng tôi hy vọng bạn đã thưởng thức bộ sưu tập tác phẩm mà J.K. Rowling viết, được trình bày bởi Pottermore.

Các ấn phẩm kỹ thuật số cũng do Pottermore xuất bản

Harry Potter và Hòn đá Phù thủy

Harry Potter và Phòng chứa Bí mật

Harry Potter và Tù nhân ngục Azkaban

Harry Potter và Chiếc cốc lửa

Harry Potter và Hội phượng hoàng

Harry Potter và Hoàng tử lai

Harry Potter và Bảo bối Tử thần

Harry Potter và Đứa trẻ bị Nguyền rủa Phần Một và Hai

Dựa trên một câu chuyện mới của J.K. Rowling, John Tiffany và Jack Thorne

Một vở kịch mới của Jack Thorne

Truyện ngắn từ Hogwarts về chủ nghĩa anh hùng, Gian nan vất vả, và Những Thú vui Nguy hiểm

Truyện ngắn từ Hogwarts về Quyền lực, Chính trị và Những Yêu tinh gây Phiền toái

Hogwarts: Một hướng dẫn không đầy đủ và Không đáng tin cậy

Pottermore

from J.K. Rowling

© J.K. Rowling / Pottermore Ltd. 1 (2016) 0/04

Pottermore™

from J.K. Rowling

Khám phá nhiều hơn về Thế giới Pháp thuật của J.K.
Rowling

Truy cập www.pottermore.com , nơi bạn có thể dự lễ Phân loại cho riêng bạn, những tác phẩm mới độc quyền của J.K. Rowling và tất cả các tin tức mới nhất và các tính năng từ thế giới Pháp thuật đang chờ đợi.

Pottermore, công ty xuất bản kỹ thuật số, thương mại điện tử, giải trí và tin tức từ J.K. Rowling, là nhà xuất bản số hóa toàn cầu của Harry Potter và J.K. Rowling Thế giới Pháp thuật. Là trái tim kỹ thuật số Thế giới Pháp thuật của J.K. Rowling, www.pottermore.com là nơi để mở khóa sức mạnh của trí tưởng tượng. Nó cung cấp tin tức, các tính năng, và các bài viết cũng như các nội dung mới chưa từng được tiết lộ của J.K. Rowling.

Tất cả các quyền được bảo lưu; Không có phần nào của ấn bản này có thể được sao chép hoặc truyền bằng bất kỳ phương tiện, điện tử, cơ khí, sao chụp hoặc bằng cách khác mà không có sự cho phép trước của nhà xuất bản

Ấn bản lần đầu tiên được xuất bản bởi Pottermore Limited năm 2016

Văn bản © J.K. Rowling

Thiết kế bìa và minh hoạ nội thất bởi MinaLima © Pottermore Limited

Các nhân vật Harry Potter, tên và các chỉ dẫn có liên quan là các nhãn hiệu của © Warner Bros. Entertainment Inc.

THẾ GIỚI PHÁP THUẬT CỦA J.K. ROWLING là của TM J.K. Rowling và Warner Bros. Entertainment Inc.

Sở hữu trí tuệ của tác giả được bảo lưu

ISBN 978-1-78110-628-0